

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 8, 1965 — No. 718 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Aan de Alarmklok Getrokken

③

door Dr. L. Praamsma.

In ons vorig artikel betoogden we, dat dr. Arntzen niet kon volstaan met het aanwijzen van de gevaren ten aanzien waarvan hij de alarmklok luidt; hij zal daar 'werk van moeten maken', ook op andere wijze door het schrijven van een brochure.

Maar we wezen er ook op, dat hij opgetwijfeld ten dele gelijk heeft, aangezien ambtsdragers, die afwijken van de inhoud van de belijdenis, volgens hun eigen afgelegde belofte hun bedenkingen aan de kerkelijke vergaderingen bekend moeten maken.

Over de strekking van het gezag van die belijdenis spreekt nu dr. Arntzen in het vervolg van zijn brochure.

Hij wijst op het nog steeds van kracht zijnde Dordtse ondertekeningsformulier, dat van toekomstige predikanten de verzekering vraagt, dat ze geloven dat de leer vervat in de drie formulieren van enigheid, **in alles** met Gods Woord overeenkomt; en van hen de belofte eist, dat ze zelfs bij bedenkingen tegen een **onderdeel** van die leer, deze niet openlijk of in het geheim zullen uiteenzetten, maar ze aan de kerkelijke vergaderingen zullen meedelen.

Deze binding is in de laatste dertig jaar nog al eens aan de orde geweest; prof. Grosheide sprak erover op de predikantenconferentie van 1940; in 1952 schreef ik zelf een boek over De Belijdenis in de crisis, en had vervolgens een discussie met prof. Berkouwer in het Ger. Weekblad over de aard van deze binding; in 1962 verscheen een boek van ds. Volten "Rondom het belijden der kerk"; en dr. Arntzen verwijst naar al deze dingen.

Wat mijzelf betreft, mijn hoofdbezwaar was in 1952 dat van subjectivisme en daarmee samenhangende oneerlijkheid. **Subjectivisme**, het gevaar kwam om de hoek kijken, dat ieder zich de persoonlijke vrijheid zou voorbehouden onderdelen van de belijdenis, die hij niet essentieel achtte, van de hand te wijzen; en oneerlijkheid, want de handtekening werd toch maar gezet onder het 'in alles' van het ondertekeningsformulier.

Het gevaar, dat ik toen aanwezig achtte, is niet denkbeeldig gebleken.

In een drietal artikelen in Torch and Trumpet in 1963 heb ik trachten aan te tonen, hoe royaal ds. Volten met zijn critiek op de belijdenis te werk gaat.

Dr. Arntzen wijst op de critiek van dr. Hartvelt op veel formuleringen van de belijdenis (blz. 22); maar zijn hoofdbezwaar richt zich tegen de opvatting van prof. Polman en prof. Berkouwer ten aanzien van art. I, 6 van de Dordtse Leerregels. In dat artikel is te lezen, dat God sommigen in de tijd met geloof begiftigt, anderen niet begiftigt, en dat dit voortkomt uit Zijn eeuwig besluit. Dr. Arntzen zegt: 'Het is duidelijk wat de belijdenis hier wil belijden, nl. dat er verkorenen en niet-verkorenen zijn, en dat dit bij een eeuwig besluit is vastgesteld. Dat wil de belijdenis hier uitspreken, en daar zijn wij allen aan gebonden. Ook prof. Berkouwer, prof. Polman en prof. Herman Ridderbos. Maar nu zijn er onder de bovengenoemde geleerden, die menen, dat zij aan die woorden van onze belijdenis niet gebonden zijn. Zij menen in die belijdenis een centraal thema te ontdekken, waaraan zij zich nog wel verbonden weten. Zij behouden zich dus een heel grote vrijheid voor.' (blz. 34) Dr. Arntzen toont dan met citaten aan, dat prof. Polman critiek op bepaalde formuleringen en uitspraken van de belijdenis te dragen acht, zolang daarin geen kennelijke aantasting is van het evangelie Gods; en dat op dezelfde wijze prof. Berkouwer onderscheidt tussen centraal thema en kader van de belijdenisgeschriften. In verband daarmee haalt hij aan wat prof. Runia schreef in het Ger. Weekblad van 11 sept. 1964. Deze Australische hoogleraar had gesproken met een Ned. Ger. theoloog, die hem de bekende en fatale 19de eeuwse formulering 'belijdenishandhaving is geest en hoofdzaak' had voorgehouden, en toen had gezegd: 'Daarheen zijn wij wel op weg, en het is de enige mogelijhkeid.' (blz. 39) Concreet past dr. Arntzen wat hij gezegd heeft toe op de leer van de verwerping en van de eeuwige straf, en zijn eindconclusie luidt: 'Aan het eind van dit hoofdstuk blijkt, hoe groot de onzekerheid in onze kerken is. We weten niet meer, waar we aan toe zijn. Aan de teksten in de bijbel, die met zo grote ernst over de verwerping spreken, wordt geen recht gedaan. De leer van de eeuwige straf is vervluchtigd.' (blz. 63)

Dit zijn inderdaad tot nu toe ongehoorde beschuldigingen.

Maar het kan niet worden ontkend, dat dr. Arntzen nog al wat materiaal heeft bijeengebracht, om die beschuldigingen te staven. Ieder, die ervan weten wil, kan het vinden in zijn brochure.

Of hij dan niet min of meer eenzijdig geweest is in zijn weergave van de feiten?

Ik denk het wel, een requisitoir is uiteraard altijd eenzijdig; en we zullen goed doen niet ontijdig de staf te breken over de kerken in geding; we zullen ook moeten luisteren naar andere pleidooien.

Maar dit neemt niet weg, dat het eenvoudig een ramp zou zijn, wanneer naar dit luiden van de alarmklok niet zou worden geluisterd; of wanneer het opnieuw de kant uit zou gaan (waarvan dr. Arntzen enige ondervinding heeft), dat geantwoord zou worden: op uw vraagstelling kunnen we niet ingaan, omdat de methode van die vraagstelling niet deugt.

Dr. Arntzen heeft weinig of niet gesproken van de Oecumenische kwestie, de verhouding tot de Ned. Herv. kerk en de samenwerking met vrijzinnigen. Impliciet heeft hij dat toch wel gedaan. Wanneer het nl. zo is, dat een zekere mate van critiek op de Schrift wordt getolereerd; dat het kader van de belijdenis betwistbaar wordt geacht; dat de leer der verwerping wordt gerelativeerd; dan is er niet de minste reden om geen combinatie aan te gaan met al die kerken, waarin deze dingen schering en inslag zijn.

We hebben één zeer hartelijke wens.

Dat de Gereformeerde kerken in Nederland zelf, in hun vergaderingen, deze zaken op korte termijn aan de orde stellen; en komen met een duidelijk antwoord, dat de waarheid en de vrede moge dienen.

* Naar aanleiding van: Dr. M. J. Arntzen. De crisis in de Gereformeerde kerken. Uitg. Buyten en Schipperheyn.

DANKDAG

Weer wildet Gij onz' aard gedenken, dat zij niet onderkoom';
Gij wildet weer de bodem drenken met uwe waterstroom.
Gij gaaft de mensen volop koren; Gij zondt uw regen neer,
en vruchtbaar werden dorre voren: het zaad ontkiemde weer.

Zo kroont Gij 't jaar met uwe goedheid, waar Gij uw schreden zet.
't Wordt alles geur, 't wordt alles zoetheid: het leven is gered!
Geen land noemt langer zich 't misdeelde: 't is heerlijkheid rondom;
waar Gij komt geeft Gij altijd weelde: de aarde juicht alom!

Uw regens tooiden zelfs woestijnen; uw kleed heeft 't dal gedekt;
de bergen staan vol tarwe en wijnen: 't is al tot vreugd gewekt;
de kudden sieren uwe weiden; 't juicht alles U ter eer,
en in de lied'ren der getijden keert uwe gave weer!

Uit Psalm 65 naar het Hebreeuws bewerkt door de "Administratie Geestelijke Liederen uit de schat van de Kerk der Eeuwen".

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Aan allen, die commentaar leverden op de laatste Schemerlamp — waarin we spraken over onze pogingen om in dit land evangelisatiewerk te verrichten — mijn beste dank. Dit commentaar ging echter zoveel richtingen uit en stipte zoveel punten aan, dat het tijd nam om de zaak wat te ordenen. (Ik kreeg nog brieven binnen, vijf weken nadat het artikeltje verscheen!) De reactie was overstelpend: aan de ene kant zou je bang worden om nog ooit een woord op papier te zetten... aan de andere kant is het heerlijk om te horen, dat er zoveel mensen zijn, die over deze dingen nadenken.

Maar laten we beginnen met het lezen van de brieven, dan kunt U zelf oordelen. Helaas kan niet elk schrijven in zijn geheel worden overgenomen, want er waren boekdelen bij! In zo'n geval heb ik getracht om de belangrijkste gedeelten eruit te lichten, voor Uw attentie. De eerste reactie kwam van een lezeres in Ontario. Zij schreef:

"Geachte Saskia. Het onderwerp dat U behandelde in C.C. is inderdaad zo belangrijk, dat ik ook in de pen klim om van m'n volle instemming te getuigen. Ik hoop maar, dat velen de rustige vacantietijd gebruiken om dit artikel op zich in te laten werken en er over door te denken. Uw artikelen — ook die over de Vrouwen Wereldgebedsdag — zijn zo origineel en fris, dat ik zou wensen dat het gehele blad in deze ontdekkende geest gevuld zou zijn. Uw opmerking, dat deze mensen nog "met een tragische vergissing leven", is een unieke uitdrukking en goed weergegeven.

Het defaitisme van de mens in de wereld wordt vaak door ons kerkvolk gelaakt. Maar wijlen Prof. Bavinck zag, zoals hem eigen was, de gebreken heel scherp en schreef eens over het defaitisme van onze mensen het volgende:

"Wij verwachten geen grote dingen van God. En dat maakt ons zo onzegbaar moe. Als we het heel eerlijk bekennen zouden, dan zou blijken, dat de diepste gedachte waaruit velen van ons leven, deze is: laten we maar dicht bij elkaar kruipen, want het gaat toch alles mis, de wereld gaat toch verloren."

Heel hartelijk bedankt voor dit artikel, waarin U een lans breekt voor het evangelisatiewerk. Weet U, dat behalve "The Back-to-God Hour", lectuurverspreiding, huisbezoek en Vacation Bible School nog een andere vorm van evangelisatiewerk aan het groeien is in onze kerken? Het is het "Sunflower" werk, dat bedoeld is voor onkerkelijke meisjes van 8 tot 15 jaar en geheel op hen is afgesteld. Drie jaar geleden kwam de eerste groep bij elkaar en nu worden al ruim 300 meisjes uit onkerkelijke kringen bereikt in drie provincies.

Ik zal U het laatste nummer van de "Sunflower Post" ter kennismaking toesturen en ook wil ik U persoonlijk uitnodigen voor de jaarlijkse conferentie, die in Newmarket wordt gehouden en waarvoor U ook een invitatie toegezonden krijgt. Voor de jongens is als "follow up" werk na de V.B.S. het "Compass" werk uitgedacht, maar deze methodiek is nog niet in een vergevorderd stadium. Het grote probleem is: hoe vinden wij geschikte medewerkers, die het landelijk op gang kunnen helpen? Soms blijven talenten lang verborgen en als U soms eens iemand ontmoet, denk s.v.p. aan ons. Hartelijke groeten en nog een lange tijd als schrijfster toegewenst."

Dank voor Uw schrijven, Mrs. H. en voor Uw goede wensen! Wat ik zo bijzonder waardeerde in Uw brief, is de positieve toon: U hebt de nood gezien en U hebt zich persoonlijk ingezet. "Geen woorden, maar daden." Ja, het doet er weinig toe waar en hoe we evangeliseren, zolang we maar in het oog houden, dat we tegenover dit volk de plicht hebben om het dichter bij God te brengen. Nu het een feit is, dat wij het hier zo moeilijk vinden om ouderen te bereiken, is het — ook naar mijn inzien — wijs om te trachten in elk geval de jeugd, die buiten een kerk opgroeit, in contact te brengen met de blijde Boodschap.

De ervaring, die ik zelf met deze tak van het evangelisatiewerk heb opgedaan, gaat niet verder dan de V.B.S. Het lesgeven daar gaf me elke maal veel plezier. Ik houd van kinderen en had bovendien het voorrecht te mogen samenwerken met dames, die enthousiast en bekwaam waren. Uit dit werk is later een zondagsschool voor buitenkerkelijke kinderen ontstaan. Maar om die gaande te houden, viel niet mee. Hoofdzakelijk, omdat de gemeenteleden, die voor jeugdwerk beschikbaar zijn, het al zo druk hebben met onze eigen jeugd, in zondagsschool, in Calvinettes en Cadets. U ziet, Mrs. H., dat Uw "grote probleem" inderdaad een landelijk probleem is!

Graag breng ik in deze kolommen het werk van de Sunflower Clubs opnieuw onder de aandacht van onze lezers. Het lijkt me heel goed opgezet. Met interesse las ik het september-nummer van de Sunflower Post, dat U me toezond. Enig! Alsnog mijn dank voor de vriendelijke uitnodiging om de conferentie te Newmarket bij te wonen. Jammer genoeg was het me onmogelijk om te komen. (Dit afgezien van het feit, dat ik als Saskia geen uitnodigingen kan accepteren.) Nu hoop ik maar, dat het een groot succes geworden is! Op evangelisatiegebied hebben wij nog een hoop te leren.

Voor iedere lezer en lezeres, die nadere inlichtingen wenst over dit werk onder de buitenkerkelijke jeugd, gaan hierbij twee adressen. Voor de Sunflower Clubs: Mrs. D. N. Habermehl, 393 Orange Csescent, Oshawa, Ontario. Voor het Compass-werk (jongens, negen jaar en ouder): Rev. E. Gritter, 58 Skyline Drive, Orillia, Ontario. Deze mensen zijn bereid om U advies te geven bij het opzetten van een groep in Uw woonplaats. Studie-materiaal enz. kan worden aangevraagd op het eerstgenoemde adres.

Tenslotte: de woorden, die U van Prof. Bavinck citeerde, Mrs. H., hoorde ik voor het eerst. Maar ze zijn — en dat zonder enige twijfel — ook van toepassing op een groot gedeelte der Canadese christenen. Het is een gedeelte, waartoe geen enkele evangelisatiewerker ooit behoren zal. Omdat hij, krachtens zijn uitkijk, geen defaitist is, maar in de beste zin van het woord een optimist. De wereld gaat niet verloren. Integendeel. Ze is voorgoed behouden en wacht slechts op de dag, dat ze door God's hand gelouterd zal worden tot een onvergankelijke schoonheid. Wat een uitzicht, c'est magnifique! Om deze tijding uit te dragen, is de Kerk, waarvan wij door genade lid zijn, in het leven geroepen. Laten we dat in gedachten houden. Wanneer we dan eens "dicht bij elkaar kruipen", is het slechts om van elkaar bemoediging te ontvangen bij het uitvoeren van de opdracht. Ik wens U en de overige leidsters sterkte en, bovenal, God's zegen op dit mooie werk!

Uit het noorden van B.C. kwam de volgende brief, geschreven door een andere Mrs. H. en ook lichtelijk in een andere geest:

"Beste Saskia. Eens nam ik mijn nichtje (buitenkerkelijk en 9 jaar)

(Vervolg op pagina 4)

KRUIMELS VOOR KOREA

"En wie één van deze kleinen, omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan." Mtath. 10:42.

Toronto, 4 oktober 1965.

Het Japanse motorschip "FLORIDA MARU" vertrok heden uit de haven van Toronto met o.a. 20 ton kleding in haar ruimen.

Uit het hele land, van Halifax tot Vancouver, arriveren wekelijks kleine pakjes maar ook truckladingen vol met kleding aan het pakhuis van de Christian Reformed World Relief Committee in Toronto. IJverige dameshanden sorteren daar baby- en kinderkleding, mannen-, vrouwen-, zomer- en winterkleding. De gesorteerde goederen worden samengeperst, verpak in balen, gemerkt en liggen dan klaar voor verscheping.

In november 1964 werd een overeenkomst gesloten waarbij de CRWRC gebruik mag maken van de bestaande opslag faciliteiten van de United Church Clothing Depot. Deze samenwerking is zo goed bevallen dat onlangs eenzelfde regeling werd getroffen waarbij kerken in de West hun donaties naar Vancouver kunnen zenden, hetwelk hoge verzendkosten uitspaart.

Via de St. Lawrence Seaway, het Panama kanaal en Yokohama zal de "FLORIDA MARU" na een lange reis haar ruimen ledigen op de kade van Inchon, Korea.

Deze eerste CRWRC zending van kleding uit Canada zal op tijd arriveren om vele armen in Seoul en omgeving warme dekking te bieden tegen de winterkoude. Dr. Boelens en de nieuw aangestelde administrateur, de heer Hubers, houden zorgvuldig toezicht op de distributie van kleding om te voorkomen dat deze in handen van handelaren komt. De kledingdistributie is één van de middelen om te getuigen van onze Heiland. Dat de Here het werk der barmhartigheid onder de Koreanen rijkelijk zegent blijkt uit een recente brief van Dr. Boelens, waarvan wij hierbij een gedeelte vertaald weergeven:

"Men kan altijd onverwachte dingen in Korea verwachten. Dit voorjaar maakten we onze droogste periode in 60 jaren mee en nu is het juli, het natte seizoen in Korea. We hebben zojuist de ergste overstroming in 40 jaren gehad. Meer dan 200,000 mensen zijn dakloos geworden door het overstromende water.

Een van de grootste klinieken lag aan de oever van de Han rivier waar duizenden mensen in schamele krotten woonden. Onder deze mensen begonnen we ongeveer een jaar geleden ons medisch en geestelijk dienstwerk. We zagen velen door God's hand genezen door middel van moderne geneeskunde en enige gezinnen toonden toen belangstelling voor de Christelijke godsdienst. In een betrekkelijk korte tijd kwamen meer dan 500 volwassenen bijeen in een grote tent voor regelmatige zondagsdiensten en tevens werd Zondagsschool gehouden. Woensdagsavonds en iedere morgen bij het aanbreken van de dag werden bidstonden gehouden onder leiding van een eigen full-time dominee."

"Toen het vloedwater de vorige week kwam werd deze kerk en de huizen van alle kerkleden verwoest, ook dat van de dominee en van onze verpleegster die onder deze mensen woonde en werkte. Wat ze van hun bezittingen konden redden droegen de mensen met zich mee, maar natuurlijk was alles en iedereen doorweekt door de gestadige regenval. Ik zag moeders hun kletsnatte babies voeden, verloren kinderen schreiden om hun ouders, grootmoeders natte dekens over het hoofd. Maar liepen met kleuters op de rug en ondanks alle ellende ging er niet één leven verloren in deze streek en hiervoor danken we God.

We gingen onmiddellijk aan het werk en kochten grote legertenten welke ons in staat stelden om 350 mensen en hun bezittingen te huisvesten. Droge kleding en beddegoed werden uitgereikt en voedsel gedistribueerd. Er was geen drinkwater verkrijgbaar in de nabije omgeving; elke druppel moest per tankwagen aangevoerd worden. Strikte hygiënische voorschriften werden gegeven en de diakenen van de kerk kregen opdracht toe te zien dat de mensen zich aan deze voorschriften hielden.

Op de tweede dag, toen enige orde in de chaos gebracht was, kwamen de mensen met hun dominee bijeen voor een dankdienst om God te prijzen. Naast me stond een buitenlandse bezoekster. Ze sloeg deze mensen gade die met bewogen enthousiasme lofzangen zongen en toen zei ze: "Ik geloof niet dat ik in God zou kunnen geloven als mij dit overkomen was."

Ik dacht toen aan een situatie vele eeuwen geleden toen Job's vrouw een dergelijke vraag opperde en Job antwoordde: Wat, "zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?"."

"Toen ik die avond door de stromende regen huiswaarts reed naar m'n groot, gerieflijk, droog huis en m'n gelukkige, goed gevoede kinderen, kon ik me slechts in verwondering afvragen waarom ik zoveel van God's goede gaven mag genieten terwijl deze mensen zoveel onheil overkomt. Onze verantwoordelijkheid tegenover de Lazarussen van deze wereld mogen we niet lichtvaardig negeren of vermijden. Als we waarlijk Christenen zijn moeten we hen meer geven dan slechts de kruimels van onze tafel."

Laten wij onze taak als volgelingen van Christus verstaan in de dienst der barmhartigheid. Wij mogen dit werk ondersteunen met onze daad en ons gebed opdat de naam van God geprezen worde door velen die in Hem nieuw leven en nieuwe hoop gevonden hebben. Doet U ook mee?

Wm. Ubbens.

CRWRC Depot Toronto. Balen vol kleding gereed voor verscheping overzee.

CRWRC Depot Toronto.. Kleding wordt gekeurd en gesorteerd.

Plattelandskliniek. Door de overstroming dakloos geworden Koreanen ontvingen Bul Gur, dekens en gedragen kleren.

LEZERS SCHRIJVEN

Nogmaals:

ONZE VERKIEZINGS CAMPAGNE

Naar aanleiding van ons artikel onder bovenstaande titel in het nummer van 17 september, ontvingen wij een brief van een onzer lezers, waaraan wij het volgende ontlenen:

"Wat mij opviel was, dat in dit artikel wel de mogelijkheid ter overweging wordt gegeven, maar de mogelijkheid niet wordt aangegeven. Hoe moet dit worden georganiseerd? Er wordt in dit artikel gezegd dat het al eens eerder geprobeerd is. Ik zou willen vragen of U daar wat meer inlichtingen over zoudt willen geven. Is het de bedoeling een lijst met schriftelijke vragen aan de spreker voor te leggen?

Wij zouden onze briefschrijver allereerst willen danken, dat hij dit onderwerp opnieuw ter sprake brengt.

Het is ons bekend, dat bij vorige verkiezingen hier en daar vergaderingen werden gehouden waarin men een der kandidaten in de betreffende riding uitnodigde een speech te houden. Zoals te verwachten was, waren deze speeches altijd bedoeld als propaganda voor de betreffende kandidaat. Een andere ervaring die wij hebben opgedaan was, dat een aantal zakenmensen onder ons samen ergens gingen eten en daarbij een kandidaat voor de verkiezingen uitnodigde. De bedoeling was duidelijk: op ongedwongen wijze kon men ven gedachten wisselen en werd de kandidaat in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen over politiek te presenteren.

Het lijkt ons toe dat beide methoden niet bevredigend werken, omdat het initiatief in beide gevallen bij de kandidaat lag. Immers men nodigde de kandidaat uit te spreken en er was natuurlijk pelegenseid tot net stellen van vragen. Wij zouden dat graag willen omdraaien. Met alle respect voor de kandidaten, zouden wij liever zien dat van onze kant op waardige en overtuigende wijze aan de kandidaten zou worden duidelijk gemaakt hoe wij over verschillende onderwerpen denken. B.v. welke taak de overheid heeft, welke grenzen er aan de overheid zijn gesteld, hoe wij denken over de onderwijswetgeving, de arbeidswetgeving. Wij zouden kunnen wijzen op het onbevredigende van het huidige kiesstelsel, waarbij een lid van het parlement de bevolking alleen maar geografisch vertegenwoordigt en onmogelijk uiting kan geven aan wat er ten diepste leeft in het volk.

Wij beseffen heel goed dat van deze samenkomsten geen directe resultaten te verwachten zijn. Dat behoeft ons doel ook niet dadelijk te zijn. Als wij vooralsnog slechts dit kunnen bereiken dat wij aan degenen die het volk in Ottawa vertegenwoordigen, kunnen laten horen wat er onder ons leeft, dan hebben wij al een belangrijke vooruitgang geboekt.

Wat de organisatie betreft: een paar mensen kunnen in iedere plaats het initiatief daartoe nemen, of men kan gebruik maken van de bestaande organisaties, zoals bijv. een mannenvereniging of een jeugdvereniging. Daarna zal men in eigen kring en wellicht daarbuiten bekendheid aan zulk een bijeenkomst kunnen geven. Enkelen, die hiertoe bekwaam zijn, zouden korte inleidingen kunnen geven over een bepaald onderwerp waarin ons christelijk standpunt tot uiting komt En het was onze bedoeling dat een afschrift van dergelijke inleidingen vooraf zou worden voorgelegd aan de betreffende kandidaat die men uitnodigt, zodat hij of zij zich van te voren kan bezinnen op het antwoord dat men van hem of haar verwacht.

Wij zullen graag vernemen of er hier of daar reeds activiteit op dit gebied is of in de naaste toekomst zal worden ontwikkeld. Het is goed als wij elkaar op de hoogte houden. Onze briefschrijver nogmaals dank voor zijn reactie.

Red.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

REV. HENRY VAN ANDEL

In de maand mei kreeg Rev. Henry Van Andel van Bowmanville, Ont., een ernstige hartaandoening. Hij werd zes weken in een ziekenhuis verpleegd. Daarna nam hij verdere rust in het Westen. Eerst leek het alsof hij zijn werk in september weer zou kunnen hervatten. Maar in juli kreeg hij, als gevolg van zijn attaque, een zogenaamde "left side heart failure". Vanwege deze symptomen is de geneesheer van oordeel dat hij onmogelijk in aktieve dienst kan blijven en dus adviseerde hij emeritaat. Het verzoek om emeritaat werd op 22 september op de vergadering van Classis Eastern Ontario, gebracht.

Zijn toestand is thans bevredigend, hij mag zo nu en dan preken. Op 19 september preekte hij voor het eerst na zijn ziekte.

We betuigen bij dezen ons meeleven met broeder Van Andel. Geve de Here genade om ook deze leidingen in het geloof te aanvaarden. Moge het hem gegeven worden dat hij in die mate mag herstellen dat hij weer in aktieve dienst moge komen.

"De Wachter"

•

ALS JE 'T MIJ VRAAGT . . .

Hoewel vele van de lezers van ons blad al van catechisatie af zijn, wil ik toch graag eens aan de orde stellen, dat op een catechisatie zo weinig gedaan wordt aan allerlei problemen, die vele jonge mensen van mijn leeftijd (18 jaar) hebben. Is het niet veel nuttiger om een gesprek met een aantal jongelui o.l.v. een predikant te hebben o.a. over de problemen van vandaag. Bv. vragen als hoe men als christen kan deelnemen aan de oorlog in Vietnam, of: kan men als christenjongere ook op de zondag deelnemen aan sportwedstrijden, of: wat zegt voor mij en de anderen nu christelijk onderwijs? Of krijgt men dan te veel een jeugdvereniging i.p.v. een catechisatie?

Misschien dat sommigen hier eens op in kunnen gaan. Bij mij is het wel een moeilijke zaak.

Een lezer van
"Jong Gereformeerd"

•

UITVALSPOORTEN VERSTERKT

Onze Protestantse Scholen in Vlaanderen zijn wel eens discutabel gesteld. Dit verschijnsel heeft zijn oorsprong in de discussie rondom de verzuiling van het leven in Maatschappij en Kerk, en de doorbraak daarvan.

Met verzuiling wordt bedoeld de vorming van sterke groepsverbanden, waarin een bepaalde denkrichting wordt opgesloten en afgeschermd van andere opvattingen. Zo ontstaat een isolement, het gesprek met andersdenkenden wordt vermeden, de groep ontstaat, er komen volksdelen, het besef van verantwoordelijkheid tegenover de ander verzwakt of verdwijnt, men weet niet meer van gemeenschappelijke schuld, van onderlinge solidariteit.

Wanneer deze opvatting, die door velen wordt aangehangen, juist is geschetst, dan is het niet moeilijk om de lijn te trekken en ook de school een plaats te geven. De protestantse School in Vlaanderen werkt dan mede aan de verzuiling, immers, zij vormt een Protestantisme, dat zich afsluit van anderen. De kinderen worden er al vroeg aan gewoon geen contact met andere kinderen te hebben, waardoor ook hun optreden in de volwassenheid reeds vroeg wordt beinvloed.

Om ons te beperken tot de school: het verwijt, gericht tot de Protestantse Scholen in Vlaanderen lijkt ons onjuist, niet alleen omdat het gehele probleem rondom de "verzuiling" onjuist gesteld is, dat is de principiële kant van de zaak, maar ook om dat uit de praktijk eerder het tegendeel blijkt.

Principieel, beter gezegd: Bijbels, is het reeds zo dat het Evangelie van de Here Jezus Christus ons gehele leven raakt, en dan zeker ook de wetenschappelijke opvoeding. Neutraliteit tegenover de grote geestelijke vragen is onmogelijk. Vragen dringen zich op, roepen om een antwoord, en dat antwoord kan niet ontweken worden, het wordt ook daadwerkelijk gegeven. Denk maar eens aan natuurkunde, aan geschiedenis. Dat heeft bv. het communisme konsekwent gezien.

Een school, waarin grote delen van het onderwijs afgeschermd worden van het Evangelie, is in wezen "verzuild", want er wordt in feite positie gekozen, en dan volkomen eenzijdig, precies dus het beeld van de verzuiling, zo als wij dit in de aanvang schetsen. Dit verwijt treft niet, kàn niet treffen, de Protestantse School in Vlaanderen. Daar wordt niet kunstmatig de isolerende laag rondom de wetenschap aangebracht, maar is er openheid: de zoutende werking van het Evangelie in alle vormen van wetenschap.

Het opmerkelijke feit doet zich voor, dat vele niet-protestantse kinderen onze scholen bezoeken. In Boechout en Gent vooral. Zo wordt de school een uitvalspoort van het Evangelie. In dubbele zin. Het Evangelie is niet iets van de "Kerk", opgesloten in het hokje van een catechismusles, maar het breekt door. Christus wordt gezien als de zin der geschiedenis. En verder: niet alleen de kinderen, maar ook de niet-protestantse ouders komen in aanraking met het Evangelie. Geen wonder dat de Evangelische Kerken dan ook de vruchten plukken van deze scholen, dat reeds velen belijdenis van het geloof, zoals de Bijbel dat leert, hebben afgelegd. Door de Bijbel wordt de school een uitvalspoort. Een doorbraak van de neutrale verzuiling.

De Kruisbanier

KONINKLIJK PAAR IN WILLEMSTAD

De aankomst van het Nederlandse Koninklijke Paar, aan boord van H.M.S. "Zeven Provincien" in de haven van Willemstad op Curacao.

DE SAMENZWERING TEGEN SOEKARNO

Djakarta: (Vlnr) Luchtmaarschalk OMAR DANI, minister SOEBANDRIO van Buitenlandse Zaken en admiraal MARTADINATA, die worden genoemd als leden van de "revolutionaire raad", die tegen de samenzwering zou zijn.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

Onder de Schemerlamp

(Vervolg van pag. 1)

mee naar de kerk. Ze wilde graag mee. Ik hoorde dominee T. erg graag. Hij predikte door en door bijbels, maar vaak wat ingewikkeld. Gedurende de preek dacht ik: had ik die kleine meid maar niet meegenomen. De stem van de dominee was wat saai en zijn woorden en gedachten gingen zo diep. Dit meisje zou nu nooit meer naar een kerk willen en hoe meer ik "met haar oren luisterde", hoe meer spijt ik had, dat ik haar meenam.

Toen wij de kerk uit waren en naar huis liepen, zei zij met een blij gezichtje: Ik vond het mooi. Toen ik aarzelend vroeg: het orgelspel en het zingen? antwoordde zij: o ja, maar ik bedoel wat de dominee zei. Ik vroeg: Kon je dat begrijpen? O ja, antwoordde zij enthousiast, de dominee zei, dat ook de vacantie van God was en dat wij die goed moesten gebruiken.

Mijn les: luister maar met je eigen oren, want wij kunnen niet met een ander's oren luisteren.

Maakt U zich maar niet bezorgd over de catechismus-preken, Saskia. Voor velen zijn zij puur genot! De catechismus, wel Troostboek genoemd, is voor mij een bron van vreugde. Mede door die catechismus ben ik christen geworden, toen ik 27 was. Ik ben van huis uit buitenkerkelijk. Op een neutrale lagere school geweest, en op een rijks-H.B.S., op een min of meer communistische kunstschool. (Mijn liefje, wat wil je nog meer?)

Zoals U over de catechismus spreekt, zo dacht ik voor mijn bekering dat hij was. Een verzameling van dode sleurwoorden, een hoop geleerdheid om de blijde bijbelse boodschap te verduisteren of ingewikkeld te maken. Ik kan U mijn verbazing dan ook niet beschrijven, toen ik met de rijke inhoud ervan kennis maakte.

Het ontstaan van de catechismus is **zeker** het werk van de Heilige Geest. Daar hoeft U die arme Hollands sprekende vrouwen, die knusjes bij U onder de Schemerlamp zitten, niet tegen te beschermen. Laat de dominees heus maar met hun catechismus-preken van leer trekken, moge God ons heilbegerige harten schenken. Met zustergroet, T.H.

P.S. Heilbegerig is toch niet een ouderwets of dood woord, hoop ik? Voor mij niet, hoor!"

Bij deze brief was als bijlage een stukje uit C.C., getiteld "Vacantie bevordert de oecumene". Het was ingesloten door — let wel! — Mr. H., die er boven had geschreven: Voor Saskia! plus als aanvulling het woordje "ware" vóór de oecumene... Om de situatie enigszins te kunnen begrijpen, moet U weten, dat deze lezer al meer dan eens zijn beklag over mij indiende. Laatst nog n.a.v. mijn artikel over de Wereldgebedsdag. Het begin van die brief luidde: "Ik heb U in een vorige krabbel kortweg geschreven, dat ik Saskia niet meer over de vloer wil hebben. En mijn vrouw nog minder. Maar nu is die Engel des lichts er toch weer met haar doorbraak en oecumenische propaganda. Als Saskia denkt, dat wij bekrompen gereformeerden zijn, om in haar gedachtensfeer te blijven, dan heeft Saskia het helemaal mis..."

Wel, Mrs. H., U voelt zeker al, dat ik zeer verbaasd was, toen ik een brief van U ontving! Na wat Uw man in zulke onverbloemde bewoordingen over mij gezegd had, verwachtte ik van U geen reactie op een artikel in "De Schemerlamp". Voor een ogenblik meende ik, dat Uw brief in een vriendelijker toon gesteld was dan de zijne, maar werd al gauw teleurgesteld. Kennelijk ben ik nog — om in de gedachtensfeer te blijven — een soort priesteres van de satan. En dat is triest. Want dan ben ik het in Uw ogen nog meer. En hoe moet ik dan die zustergroet van U opvatten?

Ook op een ander punt werd ik teleurgesteld. Want aan het slot van mijn artikel — dat zuiver handelde over de vraag van onze lezeres in Alberta: hoe bereiken we in dit land de ongelovige? — verzocht ik de lezers om over dit onderwerp hun opinie in te zenden, of zo mogelijk hun advies. Ik kon hiervan echter geen spoor vinden in Uw brief. U geeft me de raad om met mijn eigen oren naar de preek te luisteren, wat ik doorgaans doe, maar laat ons voor de rest in de kou staan. En dit is te meer merkwaardig, omdat U vertelt, dat U zelf tot Uw 27e jaar buitenkerkelijk geweest bent. U zou dan toch in de eerste plaats bij dit vraagstuk geïnteresseerd moeten zijn. Of zie ik dat ook verkeerd?

U vertelde een boeiend verhaaltje, maar het bewijst weinig. Hoogstens, dat genoemde dominee erin slaagde, op een wijze door U niet verwacht, om zich aan het kind duidelijk te maken. Gelukkig, dat zoiets gebeurt! En gelukkig, dat het vaker gebeurt dan wij vermoeden. Schreef ik dit ook niet: dat we nimmer te klein moeten denken van God? Hij is almachtig, Hij heeft U en mij helemaal niet nodig om anderen tot het geloof in de Here Jezus te brengen! Maar het feit ligt er, dat Hij verkozen heeft om ons wèl te gebruiken. Daar zit-em de kneep, begrijpt U? Daar schreef ik dan ook over.

Maar nee, U begrijpt er niets van. Dat is zo klaar als de dag. En ik maak me sterk, dat U noch Uw man ooit een woord gesnapt hebt van wat ik in dit blad schreef, al deze jaren. Wat in de wereld denkt hij, dat ik voorsta? Een valse oecumene? Ik kan U verzekeren, dat ik helemaal niet ingenomen ben met het streven naar kerkelijke eenheid, zoals zich dit b.v. openbaart in de United en Anglican kerken van ons land. Maar hoe zit het met die orthodoxe Presbyterians van hem? Horen die niet bij ons en wij bij hen? Nu zwijg ik nog van de andere evangelische groepen en van de ten hemel schreiende verdeeldheid in de gereformeerde gezindte, hier in Canada. Het klinkt wel heel stoer, wat hij zegt: "Ze bidden elke zondag in eigen kerk in gemeenschap met de ware kerk van alle eeuwen en alle plaatsen." Maar dat bidden stelt weinig voor, weet U... zolang we allemaal te zelfingenomen zijn om er niet tevens hard voor te werken! Gemeenschap, ja. Het zou interessant zijn om te weten, hoe in de hemel van zo'n gemeenschap gedacht wordt.

(Vervolg op pag. 5)

Onder de SCHEMERLAMP

(Vervolg van pag. 4)

En hoe is het te verklaren, Mrs. H., dat U aan me schrijft?: "Zoals U over de catechismus spreekt, zo dacht ik voor mijn bekering, dat hij was?" Vóór Uw bekering... Mind you, ik heb in dat hele artikel met geen woord over de Heidelberger gesproken! En voor Uw informatie: ook in mijn opinie is het een pracht belijdenis-stuk, waaruit ik al veel troost geput heb, speciaal na mijn emigratie. De zaak is echter zo gelegen, dat wie een hond wil slaan, altijd wel een stuk kan vinden! Niets is gemakkelijker dan een paar zinnen uit iemand's artikel te lichten en hem op grond daarvan in een verkeerd daglicht te stellen, als afvallig, of vrijzinnig of weet ik veel. Dat heeft Uw man me gelapt met zijn beschuldigingen van doorbraak-propaganda etc. (doorbraak naar wat?) en nu begint U ook... met te insinueren, dat ik de Heidelbergse Catechismus slechts een hoop ongewenste geleerdheid zou vinden. Waar haalt U het vandaan? Weet U niet, dat het juist deze tendens tot overhaaste beoordeling — of verdachtmaking? — in onze kringen is, die aan verscheidene mensen de lust ontneemt tot schrijven in de christelijke pers? Zij voelen zich tegen zulk wantrouwen slecht opgewassen, ziet U, en blijven liever gezond.

Te allen tijde, ben ik bereid om met U van gedachten te wisselen en rekening te houden met Uw critiek, Mrs. H. Maar ik zou het zeer op prijs stellen, als U daarbij een andere toon aansloeg en spontaan op het onderwerp inging. In dit soort conversatie zie ik n.l. weinig nut. Voor niemand. Vertel Uw man maar, dat ik evenals hij het grootste respect heb voor Prof. Zuidema. Wat niet inhoudt, dat ik het daarom op alle punten met hem eens zou moeten zijn. En wat betreft "die arme Hollands-sprekende vrouwen, die knusjes bij mij onder de Schemerlamp zitten"... maak U over hen geen zorgen. De meeste spreken uitstekend Engels en zijn helemaal niet van het type, dat knusjes zit. Integendeel. Zij trekken erop uit en trachten iets te betekenen voor hun nieuwe vaderland. Tenslotte: Uw "heilbegerig" is niet alleen een woord, zo dood als een pier. Ik vrees, dat het officieel nooit bestaan heeft! Het allerbeste gewenst, Mrs. H., en ik hoop in de toekomst nog eens van U te horen. Maar dan ook in een zusterlijke geest.

Van onze lezeres in Zuid Alberta, die deze discussie aan het rollen bracht, ontvingen we een tweede schrijven, waarin ze haar hartelijke dank uitsprak voor de bespreking van haar vraag. Het was meer een persoonlijk schrijven en dus niet geschikt om hier af te drukken. Mrs. V. had echter een kleurige prentbriefkaart ingesloten om me te laten zien, hoe men in dat gedeelte van ons land werkzaam is in de evangelisatie. Het was de "Back-to-God Drive In Chapel", een schattig wit kerkje aan de highway ten oosten van Bellevue, met als achtergrond de Crowsnest Mountains.

Mrs. V. schreef erbij: "Deze kapel en bijbelmuseum wordt geheel verzorgd door de leden van de kleine Chr. Reformed kerk te Bellevue". Wat een fijne gedachte! Talrijk moeten de automobilisten zijn, die — prettig verrast — even stoppen bij het kerkje, even uitrusten van hun gejakker langs de highway, even lezen wat de Bijbel ook tot hen te zeggen heeft. Voor zover mij bekend, zijn er slechts drie van deze Drive In chapels in ons land. Moesten er niet meer zijn? Want geloof maar, dat ook deze wijze van evangeliseren vruchten opbrengt, al zullen wij die misschien niet zien. Ga door met Uw goed werk, mensen in Bellevue!

"And he went on his way rejoicing", staat op de briefkaart. Laat me besluiten met er nogmaals op te wijzen, hoe belangrijk het is, dat wij het evangelie van onze Here Jezus tot onze omgeving brengen in verstaanbaar alledaags Engels. Zijn we niet bereid om voor dit doel onze beste krachten in te spannen, **tot in de eredienst toe,** dan kunnen we het geld, dat we nu voor evangelisatiewerk uittrekken, wel nuttiger besteden. Helaas ben ik niet op de hoogte met wat andere gereformeerde kerken op dit gebied presteren, maar een poging, die lof verdient, vond ik in het smaakvol uitgevoerde maandblad "The Way" van de Christian Reformed Church. Sommige artikelen in dit blad zijn werkelijk "steengoed", daar kun je mee voor de dag komen. Het is een handig hulpmiddel bij de plaatselijke evangelisatie en het is misschien ook iets voor U, Mrs. V. U kunt een abonnement voor vrienden aanvragen bij: The Way, 2850 Kalamazoo Ave., Grand Rapids, Michigan 49508, U.S.A.

Ja, ik ben het eens met iedereen, die zegt: waar geloof moet een mens gegeven worden, het is het werk van de Heilige Geest. Maar vergeet het niet: die Geest heeft U en mij uitgekozen om — elk op zijn eigen plaats en wijze — van de Here Jezus en Zijn grote liefde voor de mensen te vertellen. De Geest was zeer wel machtig om aan de minister van de koningin der Moren het geloof te schenken, toen hij daar op zijn wagen zo ingespannen zat te lezen in Jesaja 53. Kwam deze man niet uit Jeruzalem? Natuurlijk had hij daar reeds gehoord over de terechtstelling van Jezus van Nazareth en alle vreemde gebeurtenissen daarna! Maar de Geest zond de diaken Philippus naar hem toe. Om hem alles uit te leggen. Eenvoudig, modern. Op een manier, die hij begrijpen kon. Toen pas reisde hij zijn weg met blijdschap.

Nog klinkt in onze oren de klacht van de Ethiopiër: "Hoe zou ik toch kunnen verstaan, zo mij niet iemand onderricht?" Ik leg deze klacht aan U voor, lezeressen. Want ze geldt niet alleen voor ons gesprek met mensen, die nog buiten de kerk staan. Collega's vrienden, evangelisatie-contacten. Maar ook, hoe langer hoe meer, voor de ongelovigen, die reeds van zondag tot zondag binnen het bereik der kerk komen. Hetzij door een "mixed marriage" of anderszins.

Zoals gezegd, naar mijn inzien is "de tale Kanaäns", waaraan zoveel christenen (ook predikanten) verknocht zijn, niets anders dan een barrière. Naast die onnodige kerkelijke verdeeldheid, waaraan wij door stilzwijgen onze sanctie geven, een tweede — en enorm — struikelblok, waarmee wij het ongelovigen moeilijk maken om de Here Jezus te vinden. Wij, dat is de Kerk. U en ik en elk ander mens, die zijn enig houvast vindt in het liefdevolle offer van de Zoon van God. Een troost in leven en sterven. Praten wij genoeg over die troost? En duidelijk genoeg, zodat men ons begrijpen kan?

"de Vader heeft ons geplant
en de Zoon plant ons voort,
de heilige Geest legt het woord
van God in onze hand."

Wat een verantwoordelijkheid! Want denk erom: evangeliseren gebeurt niet alleen in georganiserd verband. (Dat werd door Mrs. V. heel goed gezien!) En ook niet in een vakje, rustig buiten het dagelijks leven der gemeente... al lijkt het daar momenteel veel op. Zelfs is het zo, dat je — schrik niet — soms even hard zult moeten evangeliseren binnen de kring der kerk als er buiten. Daarom moet het, wanneer alles goed is, voor een gemeente des Heren normaal zijn om zó over Jezus Christus te spreken, Hem zó zichtbaar te maken, dat iedereen Hem binnen haar armen ontmoeten kan. Ook de mens, die niet begunstigd is met een christelijke opvoeding en een gedegen kennis van de "tale Kanaäns", zoals wij. Dit gold voor het jaar, waarin Philippus met zijn Moorse gastheer praatte. En dat geldt voor ons, in het jaar 1965!

Wordt vervolgd. Hartelijk groetend,

Uw SASKIA.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rate below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our son

HENRY

Martin and Jane VanderVeen
Wenda
Charlene
Jack

Thursday, September 30, 1965.
Wellandport, Ontario.

With thanks unto our Covenant Lord we are happy to announce the safe arrival of our daughter

DIANA WENDY

A sister for Janice, Caroline and Ted.

Jack and Trudy Soldaat

October 1st, 1965.
202 Warren Ave., Hamilton, Ont.

Op 21 september 1965 heeft de Here door een ernstig ongeluk van ons weg genomen onze geliefde zoon, broeder en zwager

CORNELIS MAASKANT
echtgenoot van
Anne Van Eerden

op de leeftijd van 48 jaar.

"Het leven was hem Christus het sterven gewin".

Nieuwerkerk a.d. IJssel

Wed. J. J. Maaskant-van Woerden
Marie Maaskant
Hugo Maaskant
Arie Maaskant
Co Maaskant-Karreman
en kinderen

Aylmer, Ont.:
Jean Westra-Maaskant
Roel Westra
en kinderen

On October 1, 1965, the Lord, in His wisdom, took unto Himself our beloved father

MR. ROELF LINKER

beloved husband of the late Mrs. Aukje Linker-Heidinga (1953)

"For me to live is Christ, and to die is gain".
Philippians 1:21

London, Ont.:
Clarence and Clara Linker
London, Ont.:
Jim and Joan Linker
Forest, Ont.:
John and Grace Linker
Kerrwood, Ont.:
George and Joan Linker
Dresden, Ont.:
Sandra and Andrew DeVries
Wyoming, Ont.:
Wilbur and Hattie Linker
Forest, Ont.:
Rense Linker
Windsor, Ont.:
Alice and Oscar De Boer
Strathroy, Ont.:
Anne and Henry Linker
Forest, Ont.:
Margaret Linker
and 10 grandchildren.

Forest, Ontario.

For rent in Aldershot

TWO ROOMS

3 piece bathroom and kitchenette upstairs. Private entrance. Phone Burlington 528-0389.

FOR SALE

DAIRY FARM, 300 ACRES

on Hwy. 12 in Ontario County, 1000 lb. per day milk contract. Brick house, silo, large barn, stabling for 150 head of cattle. Asking $63,500.

—

100 ACRES

with spring fed stream, farm home, all conveniences, fair barn, near ski resort and Hwy. 400. Asking $21,000. Call Roy Edwards.

Stoutt Agencies Ltd.
Realtors
97 NEYWASH ST., ORILLIA
325-1373

ORDER NOW

the 1966 CHRISTIAN SCHOOL CALENDAR

FOR INFORMATION WRITE TO

THE CHRISTIAN SCHOOL HERALD
212 Seneca Avenue
Hamilton, Ontario

---

130 ACRE DAIRY FARM
MET MELK CONTRACT

6 mijl vanaf Jarvis. 5 Kamer huis, grote barns, 30 stuks vee. Alle machineriën, bulk cooler, hooi en gras. Vraagprijs $30.000.— met $8.000.— down.

JACK BIJLSMA
Real Estate
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894

Gevraagd in een gezin van 3 volwassen personen, waarvan vrouw hulpbehoevend is,

HULP IN DE HUISHOUDING.

Goed loon. Kinderen geen bezwaar. Brieven onder nr. 1833, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FOR SALE OR RENT:

A Dry Goods and Bookstore

in the Niagara Peninsula, an area with an increasing number. The storebuilding is only 10 years old and very well constructed. It can be rented as follows: Stock approx. $30,000.- cash. Goodwill $10,000.- cash. Fixtures $10,500.- with $5,000.- down. Balance to be paid in five years. Interest 6%. Owner will give a 5 years lease. Rent $325.- per month.

To be purchased as follows: Goodwill $10,000.-. Fixtures $10,500.-. Building $60,000.-. Stock $30,000.-. House (very large bungalow with attached garage) $18,000.-. Total price $131,500.- with $66,000.- down. Vendor will take back a first mortgage at 6% with easy terms. Annual turnover $70,000.-, which is still increasing. A part of the building is rented and is used as a grocery store for $200.- per month. A very good income property for the right party.

For information call:

WM. BRUINEKOOL
Phone Vineland 562-5697

Representing

F. L. Laundry
Real Estate Ltd.

FARMS TE KOOP

Te koop een 100 ACRE FARM. Deze farm is gelegen een paar mijl van Stratford aan de hoofdweg. De barn is een van de grootste in de omtrek. Het land is geheel bewerkbaar en in uitstekende conditie, evenals het 4 slaapkamer rood stenen huis, dat van alle gemakken voorzien is. Dit is een uitstekende farm. Eigenaar is ziek en moet verkopen. Open voor offer.

—

Tevens een 120 ACRE FARM, 4 mijl van Woodstock, ¼ mijl van hoofdweg. Is in uitstekende conditie. Deze farm is uitstekend voor cashcrop. De barn is ingericht voor het mesten van varkens. Dit is een exellente farm en een die zichzelf betaalt. Vraagprijs is $35.000.

—

Ook een 83 ACRE FARM, geheel bewerkbaar. ½ mijl van de hoofdweg (4 mijlen van Woodstock). Dit is een prachtige gelegenheid voor een man die op de fabriek werkt en een 600 varkens wil mesten in de barn. Het huis heeft 4 slaapkamers. Dit gehele geval ziet er netjes uit. Vraagprijs is $22.500 met $6000 down. Al deze farms zijn dicht bij Chr. school en kerk.

—

En voor meer farms van 50 tot 500 acres met en zonder melkcontract eveneens tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll, Embro, Delhi en Aylmer schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

WIJ LAZEN VOOR U

DE CATECHISMUSPREEK in haar verscheidenheid, door Dr. K. Dijk. Uitgave: T. Wever, Franeker.

Postille voor de Catechismusprediking.

Dominees schijnen tegenwoordig niet altijd raad te weten met de behandeling van de Heidelbergse Catechismus. Wanneer met het oor eens te luisteren legt hoort men verzuchtigen als: Hoe moeten we een zondagsafdeling 'opdissen' — in haar geheel of in gedeelten? Hoe kunnen we variatie brengen in de jaarlijks terugkerende zondagen? Hoe moet het samenspel zijn van schrift en belijdenis? Hoe maken we het oude belijdenisgeschrift nieuw?

Dr. K. Dyk, oud-Hoogleraar in de hemiletiek aan de Theologische Hogeschool te Kampen, wil in deze 'postille' de helpende hand bieden. Dit boek behandelt niet de theorie van de preek. Dat heeft de schrijver uitvoerig gedaan in zijn boek **De Dienst der Prediking.** Het boek over de catechismusprediking beoogt een handwijzer te zijn ter bevordering tot een "schriftuurlijk verantwoorde variatie in de catechismusprediking." Want de catechismuspreek moet, volgens dr. Dyk, **Woordverkondiging** zijn. Het mag niet vervallen in een betoog over actuele onderwerpen als zodanig. Evenmin mag de catechismusprediking een copie zijn van een cursus in de dogmatiek. Integendeel moet de catechismuspreek een **levende** verkondiging zijn van de bijbelse waarheid zoals die door de opstellers is samengevat. De schrijver is dan ook fel gekant tegen "dorre onderwijzingen" en "abstracte betogen". Terecht, want een dergelijke prediking komt alleen de pepermuntfabrikant ten goede! Daarentegen gebruikt dr. Dyk herhaaldelijk de woorden 'praktisch', 'warm' en spreekt hij in verband met Zondag I over "de **zonnige** blik op het geheel".

Elke zondagsafdeling begint met een korte inleiding waarin hij het thema van de te behandelen zondag geeft en tegelijkertijd wijst op de meest voorkomende dwaalwegen welke vermeden moeten worden. Om een enkel voorbeeld te noemen. Bijvoorbeeld in de schets van Zd. 8, de moeilijke Zondag over de Drie-eenheid, zegt dr. Dyk:

> "Het hoogste voor ons is . . . dat we bij en met God vrede hebben, en we kunnen zeggen: **mijn, onze God.** Vanuit dit gezichtspunt is de Drie-eenheid ook beter te benaderen, en kunnen de actuele vragen omtrent de mogelijkheid en de diepte van de kennis van God ook meer tot haar recht komen. Alleen mag, wat dit laatste betreft, deze prediking zich niet verliezen in een zeer actueel theologisch debat over de kenbaarheid Gods en de Deus absconditus; het grootste deel van het kerkvolk is vreemd aan alle irrationalisme, en ook deze preek moet preek blijven, Woorddienst."

Deze benadering van Zondag acht komt ook uit in de puntenverdeling.

Thema: De belijdenis van God Zelf.
I Zij is, **Godlof,** mogelijk
II want zij is, **tot ons heil,** noodzakelijk

Wat Zd. 30 betreft (de Paapse mis) zegt de schrijver in één van de schetsen: "het gaat hier niet om een liturgisch bestanddeel, maar om de eer van Christus, Die alles volbracht".

Na de inleiding geeft hij een aantal schetsen, waarvan de meesten zeer kort zijn, hoewel allen voorzien van een puntenindeling. Soms wordt de catechismus belicht vanuit één centrale gedachte; een andere keer wordt alleen een bepaald aspect er uitgelicht. Het kan ook moeilijk anders, want het is ondoenlijk om in een half uur een zondagsafdeling tot haar recht te laten komen. Bovendien vormen de zondagsafdelingen niet altijd een passend geheel. Daarom geeft dr. Dyk in een slotopmerking een lijst van vragen en antwoorden die een geheel vormen.

Wat opvalt is de 'set up' van sommige puntenindelingen. Ze lopen als het ware in elkaar over. Bijvoorbeeld bij Zd. 31.

Thema: Hemelrijk en Kerkdienst
I De komst van het rijk vraagt deze kerkdienst
II De kerkdienst mag deze komst bevorderen

of Zd. 34.

Thema: Vrijheid en Gebondenheid
I De vrijheid in onze gebondenheid
II De gebondenheid in onze vrijheid

Deze manier van puntenindeling heeft m.i. het voordeel dat de centrale boodschap goed uit de grondverf komt. De preek vormt een geheel en is geen samenbundeling van losse opmerkingen, wat, als 'gewoon' gemeentelid sprekend, tegenwoordig nogal eens het geval is. De prediking van het 'klare' evangelie wordt zodoende zeer onduidelijk.

Laat men zich echter niet vergissen. Met het aanschaffen van Dr. Dyk's boek komt er niet meer tijd vrij voor 'playing golf'. Dit boek is alleen bedoeld als een vingerwijzing. Zelfs de schetsen bevatten niet veel waardevolle gegevens. Het oude recept blijft gehandhaafd: een grondige bijbelkennis en kennis van de dogmatiek blijft een vereiste. Het boek van dr. Dyk wijst waar men graven moet. Maar het blijft graverswerk!

Paul Tameling.

Sparen via de "Pay Cheque"

Ook dit jaar (thans voor de twintigste maal) zullen weer vele duizenden werknemers in fabrieken en op kantoren worden uitgenodigd om gedurende de maanden oktober en november Canada Savings Bonds te kopen via hun "paycheque" De Canada Savings Bonds zijn staatsobligaties met een looptijd van twaalf jaar. Ieder jaar wordt een serie uitgegeven.

De nieuwe serie zal tot 15 november à pari worden verkocht. De coupons geven de koper een gemiddelde jaarlijkse rente van 5.03%, indien hij het stuk gedurende de gehele looptijd houdt. De eerste twee jaar bedraagt de rente 4½% per jaar; de volgende zes jaar 5% per jaar en de laatste vier jaar 5½% per jaar.

In verschillende ondernemingen kopen de ondernemers hun Savings Bonds via de zaak, die dan een bepaald bedrag van het loon of het salaris inhoudt. De betaling kan op deze wijze over een geheel jaar worden uitgesmeerd.

Verleden jaar hebben 664.000 Canadezen voor een totaal van $230 miljoen aan Savings Bonds gekocht via de "paycheque".

Zoals in vorige jaren, kan men ook de obligaties van 1965 te allen tijde bij iedere bank verzilveren, warbij men de volle waarde terugontvangt plus de samengestelde interest. Zij zijn verkrijgbaar in coupures van $50,00 tot $5000,00, met een maximum van $10.000 per persoon. De Savings Bonds zijn ook verkrijgbaar bij effecten handelaren, makelaars, trust- en loan companies.

Van tijd tot tijd hebben wij

Opruiming van Meubelen en Vloerbedekking

vanuit ons magazijn in de De Havilland Plaza. De meeste van deze goederen gaan voor minder dan de helft van de prijs de deur uit. Deze verkoop is echter alleen op ZATERDAG 9, 16 en 23 OCTOBER en voor zolang de voorraad strekt.

BANKSTELLEN	Regular	Sale
4 zits Bank en Fauteuil, Canadees	269.00	99.00
3 „ „ „ 2 Fauteuils, Hollands. Mooi kuipmodel met roestbruine Deense stof	475.00	295.00
3 „ „ „ 2 Fauteuils, Hollands. Mooie groene stof	525.00	295.00
3 „ „ 2 Fauteuils, Deens. Groen en beige bekleding	495.00	250.00
3 „ „ Groene Moquette, Hollands	195.00	75.00
3 „ „ Bruine bekleding, Deens	195.00	125.00
3 „ „ en 2 Fauteuils, lichtgroene bekleding, Deens	450.00	350.00
4 „ „ 1 Fauteuil, beige-bruin, Deense stijl	550.00	225.00
3 „ „ 1 Fauteuil, Hollands, lichtblauw moquette	295.00	150.00
3 „ „ 1 Fauteuil, Hollands, bruine wollen stof	295.00	150.00
SLAAPKAMERS		
1 Slaapkamer, Canadees. Zeer mooie uitvoering, bestaande uit dubbele dresser, spiegel en enkele dresser, bed, 2 nachtkastjes. Walnut.	450.00	275.00
1 Slaapkamer, dezelfde uitvoering doch met triple dresser	520.00	300.00
1 Hollandse Slaapkamer, blank berken, bestaande uit 3-deurs linnenkast, ladenkast, 2-pers. bed, tafel & stoel	475.00	295.00
1 Deense Slaapkamer, bestaande uit 2 dubbele dressers, ladenkast en bed.	295.00	145.00
Two single Continental Beds,	per stuk 79.00	39.00
Canadese Spring en Matras	80.00	40.00
1 1-pers. Matras	55.00	25.00
2 2-persoons Matrassen, iets vuil,	per stuk 65.00	25.00
1 2-persoons Continental Bed met special pocket binnenvering, 48" breed, iets vuil	175.00	50.00
DIVERSEN		
Groot Gothisch Dressoir, gebruikt		35.00
4 Gothische Stoelen,	per stuk reg. 40.00	20.00
4 Stoelen en ronde huiskamer tafel	235.00	125.00

Restanten Vloerbedekking HALVE PRIJS
Hollandse Karpetten EEN DERDE KORTING

De Boer's Warehouse Sale

DE HAVILLAND PLAZA
KEELE AND SHEPPARD, TORONTO, ONTARIO

Let wel . . . alleen op Zaterdag 9, 16, en 23 October — Zolang de voorraad strekt.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Truro, N.S., H. Numan te Essen, Ont.

te Calgary I, Alta., A. G. Van Eek te Fort William, Ont.

Bedankt

voor Ottawa East, Ont., en voor Victoria, B.C., A. G. Van Eek te Fort William, Ont.

SECOND CHR. REF. CHURCH TORONTO

Starting November 7th, 1965, services will also be held in the auditorium of the Christian High School of Woodbridge, Ont., at 9 A.M. and 3 P.M.

Bethel. Chr. Ref. Church of Saskatoon, Sask. Received its New Pastor

During our vacancy we were well served by visiting ministers from the Classis Alberta South and Mr. John Kerssies, our student pastor. We also appreciated the advice and direction given us by our counselor Rev. Peter De Bruyne of Regina.

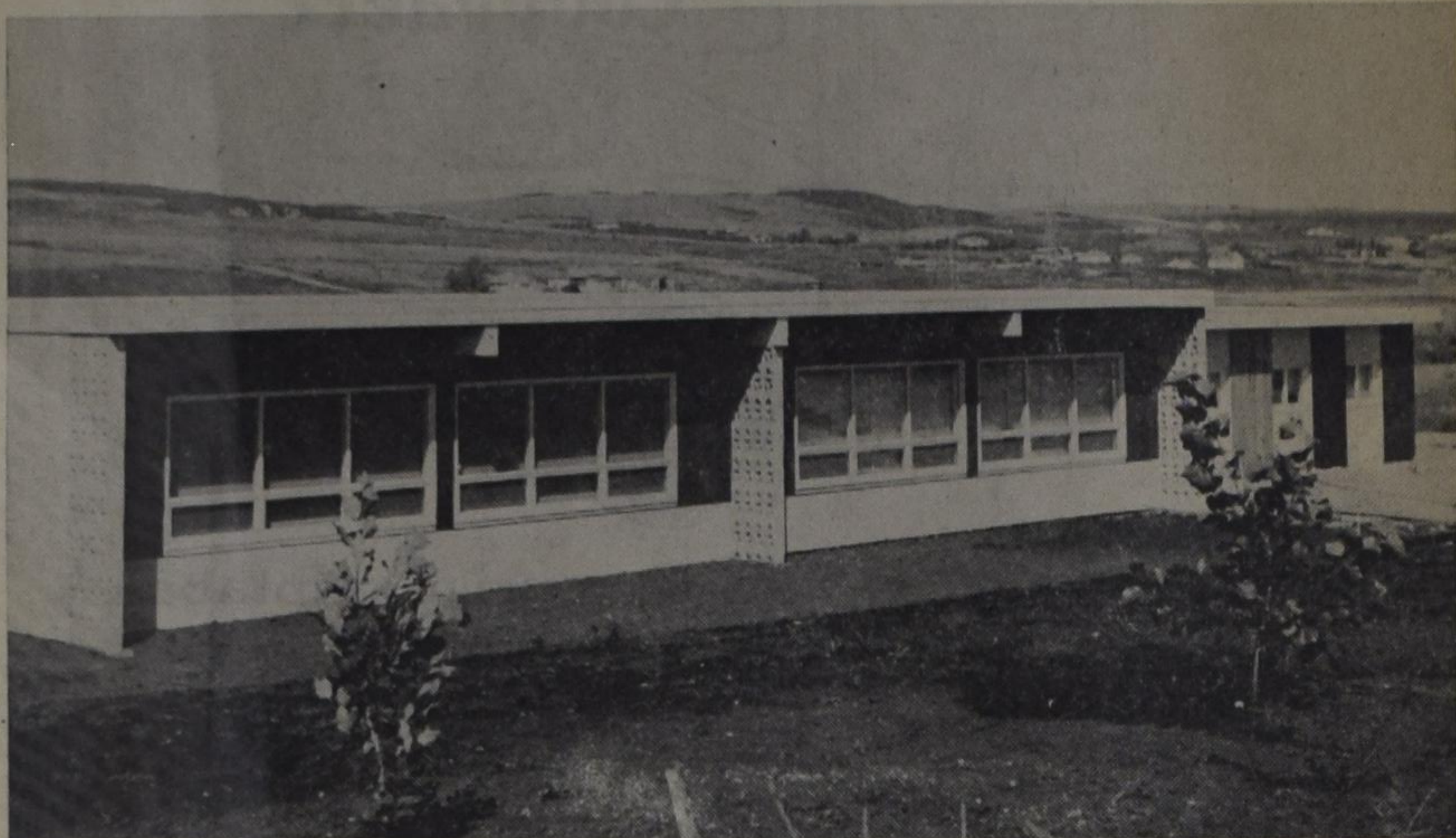
The installation service for Rev. De Moor took place on September 3. Rev. Peter De Bruyne presided at the service. Rev. Henry De Moor of Clarkson, Ont., our new minister's father, preached the sermon.

The following Sunday, Rev. De Moor preached his inaugural sermon on Revelation 1:17. The theme of the sermon was "Christ's Right Hand on His Servant."

This past summer we were blessed with a very successful Daily Vacation Bible School. The church neighbourhood was canvassed by a SWIM-team from Edmonton and plans are being made for follow up work.

The Lord has blessed us greatly and it is our prayer that the Lord will continue to bless both pastor and congregation as we work for the extension of His kingdom.

L. D. Kamp, clerk

Calgary Christian School
Nieuw gebouw geopend

In de snelst groeiende stad van Canada, groeit ook een christelijke school beweging.

Wij begonnen in 1963 met 53 leerlingen (grade 1 tot en met 4). Nu in 1965 is het leerlingenaantal verdubbeld (110), terwijl we de gehele lagere schoolcursus geven.

Op 11 september j.l. werd ons nieuwe gebouw officieel geopend. We gebruikten gehuurde lokaliteiten gedurende de eerste twee jaren van ons bestaan.

Terwijl enige jaren geleden het aantal aanwezigen op gedeprimeerde vergaderingen van de schoolvereniging soms terugliep tot in de 20, waren nu ruim 200 opgewekte mensen bijeen in het auditorium van een dichtbij gelegen Rooms Katholieke school, om het heuglijk feit van de opening te vieren.

Een van de opvallende dingen op deze bijeenkomst was de goede vertegenwoordiging van regeringspersonen.

"Boarding passes" voor het podium waren afgegeven aan de Speaker of the House, de Minister van Onderwijs, verschillende leden van het Parlement en de vertegenwoordiger van de Mayor.

Laatstgenoemde bedankte de ouders vriendelijk voor hun bijdragen aan de openbare school, terwijl de school geen kosten aan hun kinderen had. Mr. Doug Harkness, Member of Parliament (Federal), toonde waardering voor ons standpunt, hoewel hij een voorstander is van het "allen onverdeeld naar de nationale school". Men zegt hier, dat Schotten oorspronkelijk Nederlanders zijn ("ze trokken de Noordzee over, toen deze bevroren was"), dus we hebben hoop, dat deze Schot langzaamaan wat ontdooien zal voor onze zaak.

Andere regeringspersonen spraken met overtuiging over het onrecht van het gemis van overheidssteun. Dit waren niet slechts lege beleefsheidsuitingen. Want vorig jaar hield Mr. H. Fleming, MLA, een vurige rede in het Parlement voor onze christelijke scholen. En enige tijd geleden hielp de Speaker, the Hon. A. J. Dixon, in het organiseren van een lunch, waar wij met verschillende kamerleden het recht van staatssubsidie konden bespreken.

Op de lange weg naar gelijkstelling ontvangen wij in Alberta zo enige bemoedigingen. Onlangs besloot het Parlement, om belastinggeld beschikbaar te stellen voor het bijzonder Middelbaar Onderwijs (private Junior Colleges).

Geheel in de geest van deze middag hield Dr. W. H. Vanden Born, uit Edmonton, een rede over: "De christelijke school heeft recht op een plaats".

Hij citeerde artikel 26 van de "Verklaring over de Rechten van de Mens", uitgegeven door de Verenigde Naties. Het luidt: "Ouders hebben het recht om te beslissen welk soort onderwijs zij voor hun kinderen wensen."

Dr. Vanden Born verwees met historische bewijsvoering de zogenaamde "neutraliteit" van de openbare school naar het land van de sprookjes. Zijn conclusie was het recht van christenouders in een democratisch land, om een eigen "vrije school" te stichten.

De afgevaardigden van de verschillende christelijke scholen in Alberta droegen in hun felicitaties elk op eigen manier bij, om in levendige kleuren deze "vrije school" te schilderen voor het oog van de belangstellende aanwezigen.

Een gelukwens-telegram was die morgen binnengekomen van Dr. R. Kooistra, president van de ARSS. Hij gaf aan, hoe wij samen één zijn in de strijd tot het bereiken van christelijk inzicht en uitzicht op elk niveau van de onderwijsladder.

Onder de gebruikelijke Calgary zonneschijn zette zich weldra een stoet van auto's in beweging, om enkele straten verder (dat lopen we hier niet in Canada!) te stoppen bij het gloednieuwe schoolgebouw.

De Minister of Education, the Hon. R. H. McKinnon, stak plechtig de sleutel in het slot, de deuren zwaaiden open en de kinderen traden binnen. Zij zongen: "Be strong, ye sons of Canada".

Het gebouw heeft 4 lokalen en het plan is om in de toekomst aan de andere kant van de administratieruimte een klaverblad van vier toe te voegen.

De school ligt aan de rand van de bebouwde kom. Een stadsbus geeft verbinding met alle wijken van Calgary.

De eerste sneeuwpoppen van het seizoen (11 september!) op de nabijgelegen gazons droegen op hun eigen wijze bij in de luister van deze heugelijke dag. Sneeuw kunnen de schoolkinderen het grootste gedeelte van het jaar bewonderen: hier vandaan heeft men een schitterend uitzicht op de majestueuze Rocky Mountains.

Deze dag was een mijlpaal.

Sommigen voorspelden in 1963 bij het begin van de school: "jullie houden het geen jaar open. Het gaat nu eenmaal niet in Calgary."

Dit soliede gebouw is een symbool, dat de christelijke school hier nu stevig in het zadel zit.

Tegenstanders, afkammers en medewerkenden zijn het er nu wel allemaal over eens: dit ding houdt 't wel uit.

Maar een nieuwe taak wenkt aan de horizon: een christelijke **high school.**

Aan Gods zegen is 't alles gelegen.

Rev. L. T. Schalkwyk

DE SAMENZWERING IN INDONESIE

Waarop de opstand in Indonesië uit zal lopen is op het moment dat C.C. ter perse gaat nog niet te overzien. In Djakarta schijnt President Soekarno gehoorzaamd te worden, doch als er een georganiseerd pogen is Indonesië geheel in Communistisch-Chinees vaarwater te brengen, zal het uitgestrekte eilanden gebied moeilijk te regeren zijn.

ZAKEN MENSEN: ADVERTEERT IN "CALVINIST-CONTACT"

ABONNEES: KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS!

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

•

Zachtjes aan naar Amsterdam

Eeuwenlang werd het Arabisch schiereiland door heidense, rovende, elkaar bestrijdende bedoeïnenstammen bewoond. Dan begint de enorm talentrijke Mohammed zijn prediking. Oude veten overbrugt hij door het élan van zijn nieuwe godsdienst en in religieus fanatisme vangen de ééngeworden Arabieren hun heilige oorlog aan. Het succes is overweldigend. Precies honderd jaar nadat de profeet gestorven is, zijn zijn volgelingen reeds het huidige Frankrijk binnengedrongen. Karel Martel wint onverdiend twee grote veldslagen en redt zo de kerk van West-Europa. Stelt U zich eens voor dat hij verloren had: Frankrijk en de Benelux met moskeeën bezaaid!

Van ongeveer 660 tot 750 was Damascus de hoofdstad van het rijk. Vandaar heersten de Oemayyadische kaliefen over hun geweldig imperium dat — niet voor te stellen — zich uitstrekte van India tot Spanje! Het grote pronkstuk van hun bouwactiviteiten is de grote moskee, nu nog de belangrijkste trekpleister van Damascus.

Toen wij de grote toegangspoort van deze "kerk" inliepen hadden wij het geluk in gesprek te komen met de Jordaniër Gamal Sidki. Deze vloeiend Duits sprekende jurist liet ons een geheel nieuw Mohammedanisme zien. Hij is namelijk de eerste en enige Mohammedaan die ons blijk gaf van een diep doorleefd religieus gevoel. Hij leidt ons het indrukwekkende gebouw door, verklaart alles wat wij aan vragen hebben en spreekt verder over de kracht die zijn leven beheerst: Zijn hoop op Allah en Mohammeds profeticën. In een hoek van de moskee wordt een verzameling oude handschriften van het heilige boek, de Koran, tentoongesteld. Met groot gemak leest Gamal de meer dan duizend jaar geleden neergepende spreuken voor. Diep ernstig legt hij ze uit, omstandig, doorspekt met oude verhalen. De teksten spreken van gastvrijheid, van vrijgevigheid, ze wijzen op het slechte van haat en verheerlijken de liefde. Nu wij zo vaak zuiver formele Mohammedaanse gedragsregels hebben zien opvolgen is deze ontmoeting een verfrissend bad. Het zal (helaas!) een Mohammedaanse tourist in het Christelijk Europa niet licht overkomen een zo van zijn geloof getuigende gids te ontmoeten.

Van de handschriften lopen we nog even naar het pronkgraf van Johannes de Doper, die naar een oude legende in het gebouw begraven ligt. Interessanter is een bijgebouw waar een groep jonge kunstenaars onder leiding van een uiterst fotogenieke priester (wat een prachtige zilveren baard!) bezig is met het maken van mozaieken. De moskee is namelijk eeuwen verwaarloosd en nu is deze groep aan het werk nieuwe mozaieken naar oude modellen te plaatsen. Naast deze werkplaats is het gastenverblijf gevestigd. Alle arme mensen kunnen daar gratis slapen. Heeft iemand geen geld om naar huis te reizen, dan houden de priesters een collecte onder de moskeegangers tot de gedupeerde geholpen is. Uiterst praktische hulp.

We nemen afscheid van Gamal die helaas naar een conferentie moet en gaan verder op sightseeing in "Damaz". Het blijkt duidelijk ook een Christelijke stad geweest te zijn. Hiervan getuigt de kapel van St. Ananias, evenals het stuk muur waarlangs Paulus werd neergelaten. Ook de Rechte Straat komt nog voor op het straatnamenlijstje.

Als je een tijdje in het Oosten bent geweest, raak je er wel aan gewend dat men vele bijbelse plaatsen precies meent te kunnen aanwijzen. Hoe komt in vredesnaam bijvoorbeeld Johannes de Doper in Damascus verzeild? Het mooiste is echter wel het foldertje dat ons met alle geweld even buiten de stad wilde praten om daar — drie keer raden — het graf van Abel te bezoeken. Wij hebben voor deze unieke kans bedankt.

Neen, niet Abel hebben wij bezocht, maar Beyrouth, de rijke hoofdstad van een welvarend land. Het is al avond als we bij het Syrisch grenskantoor aankomen. Tot ver in de omtrek is er nauwelijks verlichting te zien. Geld voor een goede elektriciteitsvoorziening heeft Syrie nog niet. Als de douaneformaliteiten zijn afgehandeld rijden we een vijf kilometer door sterk heuvelachtig gebied tot het Libanees grenskantoor opduikt. Tussen twee haakjes: deze lange afstand duidt erop dat de twee landen nog een appeltje met elkaar te schillen hebben. De Libanese douane maakt geen moeilijkheden, maar toch, wat een verschil De op de heuvels gelegen dorpjes baden als het ware in een zee van licht. Ieder buitenhuis heeft elektriciteit en de straatverlichting is O.K. De indruk die dit geeft, namelijk van rijkdom en westerse invloed, blijkt later geheel op te gaan.

Vorige week kondigde ik al aan over Libanon te zullen schrijven. De uitwijding over Damascus is er nu tussen gekomen. Volgende keer dan toch echt over het intrigerende landje Libanon met de metropool Beyrouth.

Arie 't Veld.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

THE WORLD PROBLEM of BIRTH CONTROL

It was none other than U.S. President Johnson who addressed the United Nations in June of this year with these words:

"Let us in all our lands, including this land, face forthrightly the multiplying problems of our multiplying populations and seek the answers to this most profound challenge to the future of the world. Let us act on the fact that less than five dollars invested in population control is worth $100 invested in economic growth."

The President was hailed for his speech.

Then the Canadian Minister of External Affairs, Paul Martin, told the General Assembly of the United Nations last week, "The population explosion demands a rapid increase in the momentum of economic development."

In fact governments all over the world are concerned about the population growth. It is indeed no farce.

Here are some figures.

At the beginning of the Christian era it was estimated that the world population numbered approximately 250 million people.

Around 1600 the number had doubled: 500 million people.

By 1900 the number had tripled: 1,5 billion people.

Careful estimates predict that by the year 2000 the world's population will be around 6 billion people. Others expect an increase even to 7,4 billion. This only 35 years from now.

A big question is whether or not this planet will be large enough to give all these people a little elbow room. A more urgent question, however, is whether or not there will be enough food for the billions.

Experts say that those countries, which will suffer most of the food shortage (and which have a deficient diet now already) contain two thirds of the world population.

It could therefore be expected that the cry for birth-control would become louder. After Japan had taken the initiative, many governments have followed suit in providing or supporting birth-control programs.

The October 4, 1965 issue of U.S. News & World Report informs us about countries which have official programs for family planning. It is quite a list. To quote a few:

Korea has made a big start in plans to distribute a million intrauterine devices.

Formosa has a birth-control drive well under way both in the city and the country.

India is just beginning a mass campaign to reduce its number of births.

Pakistan has plans for a birth-control drive with U.S. aid.

Tunisia is mapping a large-scale campaign to reduce births.

In Egypt, contraceptive pills are distributed to mothers of large families.

Chile, offering contraceptive devices to the poor in the cities, expects to extend this service to the peasants of the country.

In Peru a population-study center has been set up which will probably develop into a birth control center.

This is not the end of the list yet. However, there already is plenty of proof that birth-control is here to stay. It is not only promoted by private organizations any more, but many governments are investing time and money in order to let their citizens make use of the means in existence.

Birth-control — one can hear the word all over the world, and it is practised everywhere.

It is therefore puzzling — to say it mildly — that the christian church is almost silent on the subject.

In Roman Catholic circles there seems to be disagreement between doctors and sociologists on the one hand and the theologians on the other. The former are convinced that the Roman Catholic Church should change its attitude towards the problem, the latter are still at odds. It is reported that Pope Paul is still waiting for a recommendation from his 57 member committee on the subject, but that this recommendation cannot be given since the committee is split three ways.

From evangelical churches nothing is being heard. If the problem is being discussed, it is confined to the personal attitude of the believer as to what to do in his own circumstances. But this is a world problem, on which the church should be heard!

Whenever the problem is brought up, it is done in terms of economy, or it is placed in the social sphere. One paper called it part of "the war on poverty". We are told that it has political implications. But the christian church has not seen fit to give a Divine interpretation of the problem.

Is this cheap criticism?

By no means. We have heard the church witness on capital punishment, and nuclear war, and rightly so. These things concern the life of a man as creature and as image bearer of God. The same can be said about birth control, though.

Paging through agendas and acts of synods, one can find a great variety of subjects. Of each of these subjects it can be said that they are important in a greater or lesser degree. However, most of them deal with the organization of the church or the lives of its members. There is a danger in almost every church to be introversive.

The world's population, however, is such a colossal problem that it is almost unequalled. Yet, it did not appear on the agenda of any synod, as far as we know.

Does not the christian church have something to say to the world?

Whether or not the church's testimony on this or any other subject will be accepted, is not of first concern. It should awaken us that the propagation of mankind is dealt with on humanistic grounds only. Nowhere do we find any reference to man's responsibility towards God nor to God's providence for His creation.

Birth-control is no longer a subject with which we can play hide-and-go-seek. Missionaries in pagan countries must face it just as much as the home-church; the problem is universal. It deals directly with man's mandate for God's creation, which includes the birth of children.

The number of the world's population does not go beyond God's providence; yet God has given the propagation of the human race into the hands of man. It is an awful responsibility, of which an unbeliever may not be aware, but which should inspire the believer to the greatest alertness. The church cannot escape it: we have to speak the word of God to the world also concerning this delicate and difficult matter.

Birth-control was not excluded when the apostle James wrote, "If any one of you lacks wisdom, let him ask God, who gives to everyone without reserve and without faultfinding, and it will be granted him. But — he should ask in faith . . ."

D.F.

Will there be room for them in 2000?

THE WORLD OF BOOKS

G. C. Berkouwer, The Second Vatican Council and the New Catholicism, Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, Michigan, 1965, 264 pages (L. B. Smedes, translator).

The author of this challenging book is one of the world's foremost Protestant commentators on Roman Catholicism. He has recently added to his scholarship the advantage of serving as an official Protestant observer at the Council. The book at hand is not, however, a diary of personal impressions or a calendar of Council actions. It is instead a profound and careful analysis of the historical-theological issues now coming into focus at the Council.

Berkouwer engages in this breath-taking study as a sympathetic critic of the Roman Catholic tradition. Very successfully he seeks to expose the Catholic mind from the inside. Catholic scholars themselves have hailed the honesty and precision of his interpretation of the questions which are aggitating the Council fathers. Berkouwer states the case, as Hans Küng says, "exactly the way we Catholics need it!"

Upon reading this book, one is impressed that many of the neat and easy standard answers just will not do. Recalling the Catholic claim that its doctrines are unchanging and infallible, the conclusion seems clear that "Rome cannot change". Yet obviously there have been changes. A spirit of revision is abroad. With penetrating insight Berkouwer explores the possibilities of genuine renewal and the new image in Rome. He gives special attention to the influence of the New Theology in creating a more "catholic" climate in our times. Ideas suppressed by recent popes are now being freely aired under the sponsorship of John XXIII and Paul VI. The very questions which the Reformers raised in the sixteenth century have now recaptured the imagination of Catholic leaders. But can immutable decrees really be reformed? This is the nub of the problem.

Countless Protestants and Catholics are eagerly waiting to see whether the Council can break through the paradox of "unchanging truth" and "renewed understanding". Some with apprehension, others with confidence. For, after all, can a Council ever really fail? Given the Roman Catholic conciliar theory, that a council is convened, controlled, and confirmed by a pope who hold the keys of Peter; that its assemblies enjoy the promised presence of Christ Jesus and stand under the leading power of the Holy Spirit — given all that, success would seem wholly assured. Yet this four-act spectacular drama at St. Peter's cathedral, which will doubtless stand out as one of the greatest landmarks of the twentieth century, is clearly an altogether too human affair to regard a glorious outcome as a foregone conclusion. Differing positions, long submerged by strong emphasis on papal domination, are now openly competing in this magnificent arena of ecumenical dialogue (the Conservatives and the Progressives).

Berkouwer's book, though directed toward a better understanding of Catholicism, also serves indirectly to drive us as Reformed Christians to renewed self-examination. For many of the problems which emerge in the Catholic tradition have their counterparts in our own circles, for example, the relation of Scripture and Tradition (i.e. our "traditions"). This provocative book serves not only as a searchlight for examining Catholicism, but also as a mirror for reflecting on our own ways, so that as Rome seeks to "put its house in order", we may also be busy "keeping our house in order".

Gordon J. Spykman.

THE WORLD AROUND US

The Age of the Bomb

If the Lord tarry and the present world situation passes for a more happy one the historian of that new era will most certainly be kept busy for many years in exploring how the awesome shadow of "the bomb" influenced our age.

Even now there are lengthy writings explaining how the general fear complex, sparked by the mushroom clouds over Japan and the frightening vision of total destruction, has permeated all of life.

In our day we have witnessed the struggle for world domination between Russia and the United States. All the development in that struggle always had to be viewed, not in the light of, but under the shadow of the fear complex: forever kept alive by the testing and production of always bigger weapons of destruction.

It wasn't until 1963 when that struggle finally found an end in the partial nuclear test ban. From then on the tension slackened and life on earth became decidedly more relaxed.

Does this mean that we have now reached a period of tranquility with the danger of war, and total destruction, forever removed?

Of course not. This is only a temporary respite during which we are already witnessing a re-alignment of the forces and movements that spell danger and unrest.

Has the stalemate between the United States and Russia manoeuvred "the bomb" into the background for good, or is the danger still lurking and ready to re-assert itself unexpectedly?

Of course it's still very much there and it continues to play its role. It did that for instance in such a common thing as the elections in West Germany, on September 19 in which the Christian Democrats were once more victorious. Parenthetically, wasn't it a tragedy that a political party which call itself by the name of Christ held an election on the day He has proclaimed as His own?

West Germany has become a force to be reckoned with in the world again. Technically the Republic, founded in 1949, has never made peace with the allies as a result of the cold war between Russia and the U.S. But ever since the Berlin blockade and the communist coup d'état in Tsjecho Slovakia in 1948 its former enemies have realized that a Europe without a strong Germany was virtually defenseless against Soviet expansion. So they started to revive the defeated enemy.

It was in those days that the NATO was born, the North Atlantic Treaty Organization in which fifteen nations banded together against the threat of Soviet domination of Europe. That threat was then a very real one. It induced thousands upon thousands Europeans to cross the Atlantic for the supposedly safer shores of North America.

Today the NATO is still with us, although to many is looks somewhat like a dike from which the waters have receded. There doesn't seem to be any danger of the Russians overrunning Western Europe.

If that is so, then why isn't NATO abandoned? Why not take De Gaulle's advice and reshape NATO into a strictly European alliance? Why not send the American (and Canadian) forces home instead of maintaining foreign defense bases in West Germany? Why, even today, talk of supplying the West German army with nuclear weapons?

The Bomb is still with us. The West Germans want it. They feel they have a right to a much greater say in the defense of West Europe than they have now. Their contribution to NATO in the shape of men and money has no realistic relation to the actual role they play in determining of NATO policy.

But then, there seems to be nothing the Russians fear so much as a revived Germany, armed with the bomb and free to use it at its own discretion. So the U.S., careful not to antagonize the Russians and thereby upsetting the precarious balance of peace, are reluctant to give in to West Germany's aspirations. Last year they proposed the formation of a multi-lateral seaborne force, armed with nuclear weapons to appease the Germans. But the chorus of protests from the other NATO members, led by France, as a result of Moscow's reaction to the plan, forced the U.S. to put it in the deep-freeze.

The aged chancellor Adenauer was much upset over this turn of events and would have kept pressing for "a finger on the nuclear trigger" if some of his own followers hadn't forced him to resign, in favour of the more flexible Erhardt.

In last month's election Adenauer tried hard to recapture the leadership of his nation by denouncing Erhardt's policy of following American directions. He would much sooner have seen Germany break away from the U.S. to follow, possibly in conjunction with France's De Gaulle, an independent line; he would even have wanted for Germany to develop its own nuclear weapons, a feat of which an independent Germany most certainly is capable.

The old statesman made a daring attempt to realize his dream, when he started campaigning against Erhardt, in the hope of attracting enough of a following to enable him to form a coalition with the Free Democrats. His scheme wasn't realized, as we know now, but we may rest assured that there is a large undertow in the feelings of free Germans in favour of independence through a German owned nuclear force.

Of course, Germany isn't the only nation with such aspirations. The Swedes, as even intent on maintaining the strictest neutrality, have armed themselves to the teeth and never grow tired of hinting that, if they want to, they can quickly manufacture "the bomb". The French, of course, already have it and recently announced, in defiance of world opinion, that they are going to test a new device in the Pacific Ocean.

The Chinese have developed the Bomb on their own and the latest developments in Asia have prompted the Indian government to announce that they can produce the mob too, if they want to. To maintain their status in a continent the Red Chinese aspire to dominate,

(Continued on page 10)

The World Around Us

producing it may well be India's only choice. Indonesia's Sukarno has boasted that his country will make one. Even though this announcement provokes no more than a smile now, it may well be that with the aid of the Chinese Indonesians will one day also possess nuclear strength. So the danger of the bomb is spreading, in spite of the efforts of the Geneva disarmament conference. And the wider it spreads, the greater will again become the fear of what ruthless man may do to man.

John Vriesinga.

THE PARTY, THE LEADER, OR YOUR CANDIDATE?

In the last few decades there has been much talk about political corruption, lack of political leadership, and a general inability of the average MP to conduct the business of the country. Although many factors account for this situation, possibly the growing complexity of the voting method in Canada has contributed to this recent development as well. Today every responsible Canadian voter must take three different factors into consideration when voting; he must consider i) the ability and political outlook of his representatives in his constituency, i) the ability, qualities, and political outlook of the party leaders, and iii) the nature and content of the platforms of the different parties. The Canadian voters must combine these three factors into one final decision, namely his vote.

This complex election method has resulted in a situation in which the party leader and the party platform has become the major determinants of the individual's vote; and all at the expense of capable individual representatives. It is no wonder therefore that we have had in recent decades Members of Parliament (MP's) who are incapable of representing their constituency, and who (in some cases) are even incapable of presenting political views in the House either because they have no such views, or because they are incapable of presenting a speech. Let's hope that the $8,000 raise, which the Liberal Government voted for all MP's, will raise the standards and qualifications of the average representative.

The Canadian method of voting was not as complex thirty years ago, as it is today. The complexity has developed over the last twenty or thirty years. There appear to be two main reasons for this development. One, there has been a gradual growth in the importance of the parties in Canada, with the obvious result that a party's influence on the political scene has increased. Party discipline is so strong in Canada today, that a party has the power to force a representative, affiliated with that party, to vote along party lines and (if necessary) against his personal convictions. This development has resulted in a growing importance of the party platform (even though this may be undefined) and a decreasing importance of the constituent representatives. That the voters have adopted this change in emphasis, is evident from the fact that today, many people vote Liberal, Conservative, New Democrat, or Social Credit, without knowing the name or the abilities and capacities of their personal representative.

The second factor contributing to the development of our voting complexity, is the growing elimination of fundamentally different policies, outlooks, and direction among the two major political parties. The similarity is often so close that we tend to vote for the Conservatives when we are disgusted with the Liberals, or for the Liberals when we are disgusted with the Conservatives. This complicates and increases our voting choices, for it adds the possibility of voting not for a leader, platform, or representative, but also against the poor accomplishments of a party, leader, or representative in the past.

The problem posed by the complexity of election choices and factors in Canada does not seem to exist in the United States and Britain. In the United States, every voter casts two separate ballots; one for their leader with his platform, and the other for their individual representatives. Their choice is not only limited to two factors, but can be expressed separately by two separate ballots. In Britain, the voters cast one ballot, but their choice is limited to the party's program. The British people vote for the program of one of the parties; then after the election the party machines themselves decide upon the candidates which will represent the people.

The complexity of our voting system therefore is a peculiarly Canadian one. And with a federal election scheduled for November the 8th, it is time we find out how we may resolve this complexity of choices. The choices are, as maintained earlier, threefold: i) your candidate, ii) the platform of the party which your candidate represents, and iii) the leader of the party which your candidate represents. We can not vote responsibly without taking all three factors into consideration. A responsible voter therefore must find out who the candidates in his constituency are, what they stand for, and what their abilities and qualifications are. The problem arises of course, when you have already decided to vote for one of the parties — say Conservatives — while your Conservative candidate is unqualified and incapable to perform the task to which you intend to assign him. What are we to do? Should we vote for one of the other candidates who is more capable, but who represents a party with which we do not want to affiliate ourselves?

The problem is not as difficult as it seems to be at first sight. It can be resolved if we ask ourselves the following question: how does each of the three factors with which we are concerned — our representative, the party leader, and the party platform — materialize? I asked myself this question, because I realized that all three factors change with the passage of time.

A representative, easily enough, is the candidate which has received the largest vote in his constituency. His status therefore is directly determined by your and my vote. The leader of a party however, is not directly determined by our vote. Rather if he is chosen by a national convention of the party members, upon gaining the majority support of that convention during a convention election. The members present at such a convention include the representatives which you and I have elected in the previous election. In other words, it is by means of our representatives that we chose the leader we want.

In a similar fashion we determine, through our representatives, the party's platform for the next election and the party's legislative proposals if the party, with which our representatives are affiliated, is sufficiently represented in the House to form the Government. Through the choice of our candidate, we influence the party platform and the party's proposed legislation, for our representatives in caucus are the men who determine party platform and party legislation. And the more capable our representatives, the greater influence they will undoubtedly have upon the party's platform and proposed legislation.

All these considerations lead to the conclusion that the individual candidates should be our main concern when casting our election ballots on November the 8th. For if we cast our ballot for a certain leader or for a certain platform which, although the best offered in our opinion, is not entirely in agreement with our Biblically-directed conviction, then we have merely congratulated our representative (ie. the one you have chosen) with the fact that he is affiliated with the platform and principles with which, although the best offered, we can not entirely agree. If, on the other hand, we vote for a candidate which is qualified, and capable of influencing the policies of his party, and who adheres to some political principles which are better than the principles of his party, then we are not merely voting for the best candidate, but we are also influencing future party policies and the future party leader. It is our responsibility to vote primarily for a candidate which hopes to represent our constituency.

This change may, for some, be a difficult step to take, but it seems to be the only responsible step to take in the environment in which God has placed us. If at all possible do not let yourself be influenced by the candidates who make the biggest promises. Such childish activity merely illustrates that the candidates are only interested in your vote, which, they hope, will materialize their desire for an $18,000 a year salary.

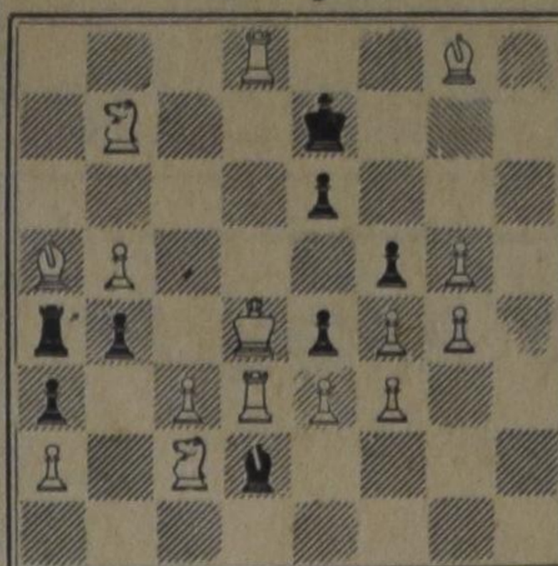
H. R. Jonker.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN OCTOBER

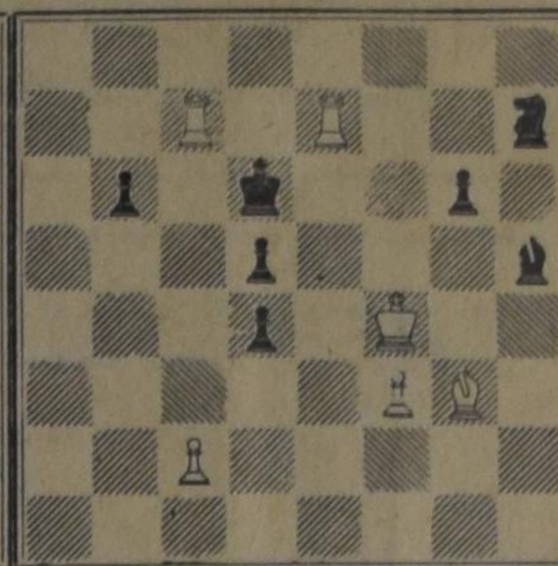
No. 176
Author: H. W. Bettman
Black: 8 pieces

White: 15 pieces

White to play and mate in 3 moves. (4 points)

No. 177
Author: J. P. Coppens
Black: 7 pieces

White: 6 pieces

White to play and mate in 2 moves. (2 points)

NOTES

1. Often the white King plays an important role in a chess problem. This time I give two illustrations, one for a 3-mover and one for a 2-mover. The latter one is much easier than the former.
2. No. 176 is hard. Because there is no particular threat I need your co-operation in writing down all variations. As a reward for more work 4 points are available.
3. No. 177 is almost too simple for our veterans. But what about our newcomers? Do your best. Give key-move and threat if any.
4. Do not send your solutions in before also the second series will have been published.

CANADIAN PELGRIMS

A group of 140 Canadian war pilgrims arrived on September 17th by charter aircraft at Amsterdam's airport to visit the graves of their relatives who died in the Netherlands during World War II.

The Canadian pilgrims visited the Canadian cemeteries in the south and east of the country: Groesbeek, Holten and Bergen op Zoom, where thousands of Canadian soldiers were laid to rest after the battles for the liberation of the Netherlands at the end of 1944 and the beginning of 1945.

Other cemeteries visited were at Nijmegen, Flushing, Utrecht, Gorssel, Bergen (N.H.), Amsterdam, Venray and Terschelling.

The oldest participant in the pilgrimage was 86-year old Mrs. C. Betts who visited the grave of her son at Nijmegen.

The first Canadian pilgrimage to war graves in the Netherlands, sponsored jointly by the Dominion Command of the Royal Canadian Legion and the Netherlands War Graves Committee, took place in September 1962. The present flight is the tenth thus organized, taking a total of over one thousand next of kin to the Netherlands.

The Canadian visitors stayed as guests with Dutch families in Nijmegen and Goesbeek. The party returned to Canada on September 25th.

BRITISH COLUMBIA CHRISTIAN HIGH SCHOOL

BY

J. S. VANDERLAAN

On Wednesday, September 8, 1965, Fraser Valley Christian High School began the second year of its existence. The enrollment has increased considerably. Ninety-seven students enrolled in grades 8-10 this year. Our previous year's enrollment was sixty-three pupils, which shows an increase of thirty-four over last year's total. This indeed shows the rich blessings of our Lord.

The first school day began with a convocation exercise held in the meeting hall of the New Westminster Christian Reformed Church. Rev. A. H. Venema, chairman of the board of directors, presented the opening address to an audience composed of both students and parents. Thus our school began its work with God, upon whom we are dependent for the life of our school.

Thanks to the generosity of our constituents our school was able to buy many new items of equipment. Microscopes, movie projector, and a projection unit for lighted classrooms, various maps and charts were some of the items purchased. The board also acquired typewriters for both grade nine and grade ten, so that both classes will be able to learn the necessary skill of typing.

Because of the steady expansion of the student body, a building program is an absolute necessity. The board, therefore, appointed a building committee consisting of nine members who will plan the ways and means of making the new building a reality in the not-too-distant future.

In connection with the growing costs of building and operating our Christian high school, the board has designated the first week of March, 1966 as "Operation Pledge Week". We like to take this opportunity to urge all our people in southern British Columbia to prayerfully consider their pledges to this important work of the Kingdom.

The Church Order of 1965

Strictly speaking the subject of this article refers to the Christian Ref. Church only. However, the revised church order of the Christian Reformed Church has drawn attention from many outside of this denomination. It may therefore be assumed that the remarks of this author will attract a wider audience than members of the Christian Reformed Church only.

—Editor

The Synod of 1965 will be known in Chr. Ref. church history as the Synod which gave official and final approbation to the Revised Church Order and stated further that "this document is the Church Order of the Christian Reformed Church, and will go into effect October 1, 1965."

Since the churches of both the U.S. and Canada will shortly begin to accustom themselves to its regulations, it would be fitting to look a little closer at its composition and the application for the church.

The Revised Church Order contains the following outline of scheme:

Introduction

I. The Offices of the Church
   A. General Provisions
   B. The Ministers of the Word
   C. The Elders and Deacons

II. The Assemblies of the Church
   A. General Provisions
   B. The Consistory
   C. The Classis
   D. The Synod

III. The Task and Activities of the Church
   A. Worship Services
   B. Catechetical Instruction
   C. Pastoral Care
   D. Missions

VI. The Admonition and Discipline of the Church
   A. General Provisions
   B. The Admonition and Discipline of Members
   C. The Admonition and Discipline of Office Bearers

Conclusion

The Introduction contains what is commonly understood as the Preamble or Basic Explanatory Statement. It presents the church order as a document grounded in the Scriptures and supported by the basic Reformed Creeds and Confessions. A feature of this Revised Order not found in the 1914 edition is the quotation of I Cor. 14:40 from the Word of God. Section (b) of this Introduction gives the respective divisions I-IV as they govern the work and workers in the church of Christ.

Coming to the division of the Officies of the Church (Division I), we recall that the 1914 edition included Arts. 2-20 which covered the office of the Ministry of the Gospel, Arts. 22 and 23 that of the office of Elder, and Arts. 24-27 with the office of Deacon. In the Revised Church Order, there is an introductory section of Arts. 2-5 called "General Provisions" and describes the qualifications for office within the church, the lawful calling to office, and the necessity of all office-bearers to express their agreement with the three Forms of Unity by their signature. Article 21 of the 1914 edition which concerned a consistory's obligation to promote Christian instruction in our day schools has been deleted from this division and transferred correctly to that division dealing with the Task and Activity of the Church (Art. 72).

With respect to this section of the Office of the Ministry of the Word, the following is to be noted:

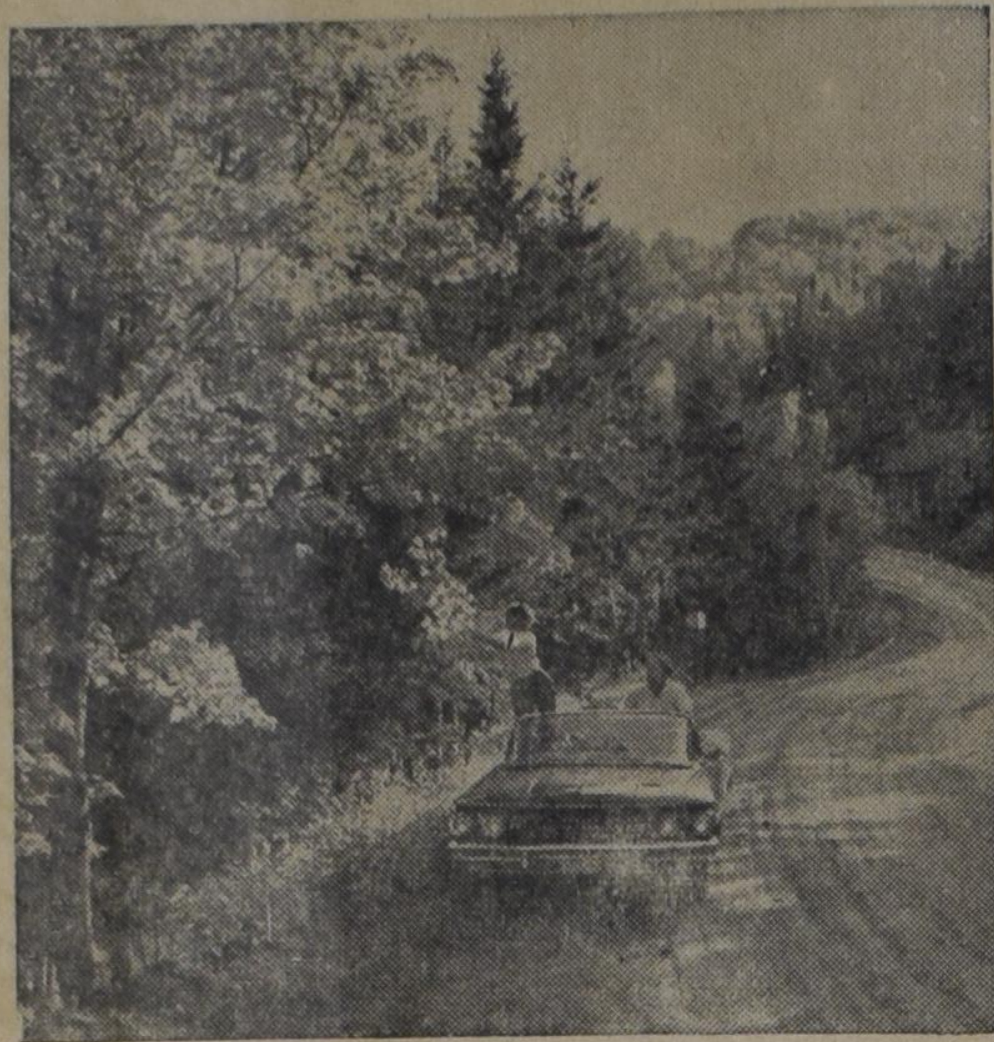
Articles 6-10 concern the calling, qualifications, ordination and/or installation of the minister. Arts. 11-19 spell out the function of the minister adding a provision for future superannuation (emeritation).

Articles 20 and 21 of this section present the church's responsibility with respect to those ministers who are called as professors of Theology in our seminary. Articles 22 and 23 concern the responsibility to stimulate our students to train and exhort for the ministry. Article 18 which defined a situation whereby a minister may be discharged from his office due to a specific "lack of

(Continued on page 11)

Beauty of Autumn in Canada

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Along the highways and byways people pause to gather some of the autumnal beauty of outdoors.

As the gentle, amber sun of autumn softens with every passing day, the land beneath takes on nature's richly-colored mantle, prepares leisurely for the restful sleep of winter. A time of peace and quiet lies upon the earth. Falling leaves, brilliantly afire with red and rich with gold, make thick, fragile carpets upon the forest floor, their delicate structures seemingly made of color alone. Woodland waters, replenished after thirsty summer days, rest undisturbed, nurturing deep secrets in their depths once more, and in open glades the last scattered wildflowers bend lightly to the weight of a belated honeybee. Across the valley on a distant hillside, haphazard patterns of sunlight from between wandering clouds play along the undulating slopes, using bold strokes and deft touches of pure color from the ranging palette of maple, birch, evergreen and sumac to produce fleeting, ever-changing images of nature's masterpiece. For Canadians it is a time to pause before the vigorous pace of winter begins, note once more the beauties of their widespread land, stand thankful again for many harvests and another season's growth.

Deep in the woods all is cathedral quiet 'neath tall-growing maples, beech and birch Couple, above, drink in the magic beauty of color that is Canada's forest in the fall.

Along country paths even bordering shrubs and bushes are aflame with color to match the splendid hues overhead.

Lakes and rivers, calm and unruffled amid the peace of fall, reflect the glorious crimson, gold and purple foliage of deciduous trees set against the deep, everlasting green of spruce, pine, fir and cedar.

CHURCH ORDER

(Continued from page 10)

essential qualifications" was deleted by the Synod. The idea of said Article is in line with Art. 13 of the "Herziene Kerkorde van de Gereformeerde Kerken van Nederland, 1959 Uitgave". The Synod felt that this "gives power to a local consistory . . . to seek dismissal. . . . for subjective reasons." Also, that the phrase, "essential qualifications for the ministry" is not adequately defined in the Article.

It is important to learn from the Revised document of 1965 that all ministers who are engaged in the calling of either foreign or domestic missionaries together with all who are in what is termed "extraordinary ministerial tasks" are at all times "subject to the calling church, which shall supervise his doctrine and life" (Arts. 12 & 13). Further, the old Article 12 which speaks of a minister "not allowed to enter upon a secular vocation except for weighty reasons . . ." is repeated in Article 14 of the Revised Order in the positive form "may be released from office to enter a non-ministerial vocation . . ." with the concurrent approbation of both classis and the Synodical deputies. Did the Revision Committee perhaps have in mind the possibility when a minister of the Word would have opportunity to achieve a prominent governmental position such as did the famous Dr. A. Kuyper of the Netherlands?

When we consider the office of the elders, or the material contained in Arts. 22 and 23 of the 1914 edition, the following is significant in our Revised Order:

With respect to the tenure of office, the Revised Order adds an important phrase, "unless the circumstances and the profit of the church make immediate eligibility for re-election advisable." This provision for a necessitated increase in tenure of office due to special circumstances is in harmony with the old idea "oud-ouderlingen" or the Presbyterian concept of perpetual eldership. Under such a system, the elder cannot be divested of his office except by deposition. He may cease as an "acting elder", however, under circumstances specified in the Presbyterian Form of Government. It is therefore wise that our Revised Church Order gives some elasticity in the tenure of office with those words, "unless the circumstances and the profit of the church make . . . re-election advisable."

The task for the elders as outlined in this Revised Church Order is defined as "supervision over the congregation and their fellow office-bearers . . ." Such supervision includes disciplinary application when it is necessary for the welfare of the Church itself. A second duty incumbent on the elders is specified as "engage in and promote the work of evangelism." In the edition of 1914, the work of "exercising pastoral care over the congregation" was particularized in the practice of "visiting the families of the congregation . . . to comfort and instruct the members, and also to exhort others in respect to the Christian Religion." The time of such visitation was narrowed by the phrase, "both before and after the Lord's Supper". With this new wording, it is evident that the Revision committee had in mind a pastoral oversight or care that is beyond the specified annual family visitation program of the ordinary congregation and consistory. It incorporates the visitation also of an admonishing and disciplinary nature.

The deacons' office is given explanation in Article 26 only. It is a function of "administering Christian mercy toward those in need". We immediately are faced with that question concerning charity and its scope to ask, "Who are to be considered 'in need' when distribution is to be made?" The Old order merely refers to "the poor" and further seems to broaden this by inclusion of the Old Article 26 or "Mutual Understanding with others". The New Church Order makes a careful distinction of primary and secondary need. It gives the primary need of the poor as "those of the household of faith" and the secondary as "the needy in general". With respect to this latter general classification, there is added in Art. 26-d the thought of "seek mutual understandings with other agencies in their community which are caring for the needy . . ." This may be such social and charitable agencies as the Red Cross, Red Feather, United Fund, etc. etc.

It is significant that there is in this Revised Article 26 a call for possible united diaconal action on a cooperative basis. For it speaks of "confer and cooperate with diaconates of neighboring churches when this is desireable for proper performance of their task". Of course, when you get neighboring diaconates into a combined group, you then form the regular Diaconal Conference. When once more you put all such diaconal conferences into a collective group, you come to what is now the denominational CRWRC (Christian Reformed World Relief Committee) organization geared for mercy beyond a small and confined border.

With a second article, I would attempt to discuss the difference of the Old vs. the New in respect to Division II or THE ASSEMBLIES OF THE CHURCH.

Rev. C. Wm. Flietstra.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we are happy to announce the birth of our third son

TIMOTHY CRAIG

A brother for Wayne and Ray.
Mr. and Mrs. W. Luinstra

September 29, 1965.

218 Pleasant Ave.,
Willowdale, Ontario.

Fred and Nelly Van Stralen (nee Stehouwer) thankfully announce the birth of their firstborn,

MONIKA

Born on Thursday, September 23rd 1965 at the Peel Memorial Hospital in Brampton, Ontario.

The first grandchild for Mr. and Mrs. D. Van Stralen from Acton, Ontario and also the first grandchild for Mr. and Mrs. P. Stehouwer from Pine Grove, Ontario.

PLASTERER WANTED

by Prange Bros. Plastering. Write or call A. Prange, 2525 Churchill Road, Sarnia, Ontario. Telephone 337-5012.

A.R.S.S. Public Rally

Hear Dr. H. Evan Runner

CHRIST'S CALL:

Reformation in Learning

Business Session 10:00 A.M.
Public Rally 1:30 P.M.

October 9th, 1965

REHOBOTH CHRISTIAN REFORMED CHURCH
TORONTO, ONTARIO

Sponsored by the Association for Reformed Scientific Studies.

FALL RALLY DISTRICT #7 (South B.C.)
C.L.A.C.

Following the District Delegate Meeting
DR. M. VRIEZE from Edmonton will speak on

"FROM SEA TO SEA"

on

Saturday afternoon at 1.30 P.M.,
October 16, 1965

in the

Meeting Hall —
Chr. Ref. Church of New Westminster

8255 - 13th Ave., Burnaby, B.C.

RESERVE THIS AFTERNOON NOW.

General Fall Meeting

of the Ontario Alliance of Christian Schools

is to be held on

Saturday, November 13th, 1965 — 10 A.M.

in the

Toronto District Christian High School

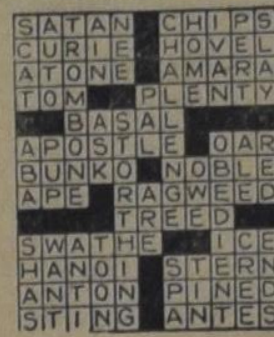
Woodbridge, Ontario.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Cherished animal
4. Summer month: abbr.
7. A fruit-flavored hard candy
10. Distant
11. Samoan warrior
12. Girl's name
14. Mine entrance
16. Of aircraft
17. Shut
19. Mythical monsters
20. One of the Kennedys
21. French composer
23. Skin disease
24. Inhumanity
27. "Gunsmoke" character
30. Medieval merchant guild
31. A turnstile
33. Assessment: abbr.
34. Greedy
35. Beverage
36. City trains
39. Evening: poet.
40. Part of Malaysia
43. Excavated
44. Skill

DOWN
1. Punctuation mark
2. Type measure
3. Little child
4. Girl's name
5. Biblical city
6. Those beyond help
7. Cup-like spoon
8. Negative reply
9. Peels
10. An actuality
13. Inquisitive
15. Tensile strength: abbr.
16. Water: Sp.
18. An official in ancient Rome
19. Complies
22. Common ending
23. Try
24. Small talk
25. Demolishes: var.
26. Unspoken
27. Distract the attention of
28. —— branch, symbol of peace
29. Give over
32. Tantalum: sym.
36. A protein food
37. French article
38. Mineral spring
41. Greek letter
42. Conjunction

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

More Subscribers is a must for the expansion of our paper.

Would you lend us a helping hand ?

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(39)

"I see who is the important person here. I might as well have stayed in Rochester," protested Polly smiling, and turned away. How could the contact which shook him with ecstasy leave her remote, delightfully unmoved? "George, I shall not give you half my syllabub next Sunday. Nor sew a neat patch on your hose next time you tear them on the thorn hedge. Ungrateful!"

"But, Polly, we can see you all the time," protested Georgie. "We haven't seen Couson John for four years. Don't you know he has been in Africa? Do you know he was nearly shipwrecked? Do you know he's going to sea again almost right away?"

Didn't she know? John wondered, as Fancy, her King Charles spaniel, dashed madly from the door to greet her. Did she care at all that he had come, under the lovely warm interest which was part of her natural generosity? It was all very well to be welcomed again by her parents, to have their approval and his father's support. It was gratifying that Jack enjoyed his company and that he could hardly stir without the admiring and embarrassing attendance of Georgie and young Sarah. Eliza too was all girlish interest. But with the one person who mattered — mattered more that even though he had not thought it possible — he stood in as great uncertainty as on the first day he saw her.

"Your new Captain was mate on your last ship, you say? Will you like working under him?"

"I expect so, Sir." John thought that Mr. Hardy at one time would have taken decided exception to working with him but he did not find it necessary to say so. He hesitated a moment, wondering if Mary would think him boastful; then plunged recklessly. "I could have had command myself. Mr. Manesty offered me the ship and I found the offer tempting. But after some consideration I refused."

"Oh?" Had his admission presented him in the wrong light, John wondered. Would Mr. Catlett have preferred more aggressive confidence in a prospective son-in-law? He hastened to explain.

"The business of trading for slaves is involved and dangerous. The Greyhound was not a slaver and on the **Pegasus** I had no experience of the Middle Passage or the sale in America. In a matter involving much expense and so many lives, I thought it prudent first to take a voyage as second officer." He caught a quick glance of Mary's eyes and almost lost the thread of his conversation. Doubtless the word prudent had struck her as strange in connection with him! "He has promised me a ship of my own for the next voyage."

"Are the slaves hard to manage, Cousin John?" asked Georgie. "Must they be tied up all the time?"

"As soon as any number come on board they are kept chained, yes."

"Why, Cousin John-"

"Georgie, use your brains," expostulated Eliza. "Do you think they like being bought and sold and taken across the sea? They'd up and murder John and throw him overboard or even eat him as quick as think about. Don't be silly."

"I'm not silly. I only asked. I thought that they were black and wouldn't feel the way we should about being sold. Are they human, Cousin John, I mean really human? Like us?"

"Yes, they are human." A crowd of memories rushed on him. "And in some things at least, very much like us."

"And they would murder you if they had a chance, wouldn't they?" persisted George.

"If you mean that they would murder any white man, no. I have lived among them in complete safety — greater safety with my house full of goods and unlocked than I could enjoy in London. But they never forget an injury and will revenge it on the next white who comes their way if they cannot punish the actual wrong-doer. But two hundred or two hundred and fifty slaves, Georgie, over half of them men, with sometimes less than half a score of whites to look after them, are always on the alert to raise an insurrection and take over the ship. So we must keep them in irons."

"I should hate it," said Polly suddenly, "having to keep people against their will, taking away their freedom . . ."

"They aren't free when we buy them, you know," said John, anxious lest she include him in her dislike of his occupation. "We never kidnap free men or women. It is really just a question of whether they are to be slaves in Africa or America."

"Does the price vary greatly, John?" asked Jack. "I expect the success of your voyage depends on the profit you can make in the Indies. What makes a slave valuable?"

"Physique mostly. Meeting the needs of the market, too. So many men and women are needed as labourers, so many children can be used in the fields to pick cotton, so many as domestic servants. Sometimes one commodity is in great demand because of scarcity. There is no way, from year to year, of knowing. The trade is always a risk."

"Do the children go with their mothers?" asked Polly, again with disconcerting suddenness.

"You mean on the same boat?"

"Yes, and afterwards. Are families, or parts of families allowed to stay together? Or —" she broke off abruptly but the word, hanging on air, demanded an answer.

"I have never been in America at the sale. I have often seen children bought with their mothers. And a brother and sister —", the boy's eyes, the sister's grief, his dealing with her, called themselves back to John's mental vision in his long moment's hesitation. "There is a good chance that they might be bought by the same master in America, particularly the young children, if he is humane."

"I think it is horrible!" said Polly with a passion he had never heard in her. "People have no right separating families like that. Why must they have slaves at all? I'd sooner do all my own work than depend on such traffic."

"A remark of which I shall certainly remind you, Sister, next time Sukey goes to visit her mother," said Jack. Polly, flushed already with earnestness, coloured more deeply. Was she about to cry? Distracted with love and helplessness, John had no words.

"Polly, child," said her father. "There is no use in your upsetting yourself over things that can't be helped. You may be quite sure that the blacks don't mind as much as you would."

"Polly has always been tender-hearted," said her mother fondly. "She hates to think that there are things which she can't help. Will you ever forget, Jack, the time you put her off eating meat for months by telling her that the baby chicks she was petting would be just ready to eat for her birthday dinner?"

"I still think it was a horrid thing for Jack to do." Polly had regained her composure but John, who had subsisted so long on pictures of his own colouring, stored up the memory of her generous warmth, her tender concern, as authentic tints for their future limning.

This renewed evidence that she was beyond all concept loveable did him little service in finding a time or manner to give that love utterance. The Catletts showed their hospitality by entertainment. Aunts and uncles were invited, games and walks were provided, John was prevailed upon to tell and re-tell his advantures, a carefully censored narrative of which sounded in the ears of the polite inbred Chatham folk much as Othello's "anthropophagoi and men whose heads do grow beneath their shoulders" sounded in the Venetian ducal palace. But Mary, John felt, was less easily impressed than Desdemona and he, John, was no conquering general. He had some skill as a narrator and when she laughed, which she usually did before the rest saw the joke, that spontaneous convulsed laughter spurred him to better efforts. Meanwhile time was slipping past. The very haste which was necessary might prove fatal. What if he should say the wrong thing and she should formally forbid him to cherish any further hopes?

"Why must you rush so?" asked Jack, whose pleasure at their renewed friendship gave John some confidence — that is until he saw Mary again. "You don't mean that you came across England, and are going back again, for three — four days?"

"I should have come for one day — and counted myself well paid," said John simply and Jack, who knew that the compensation was not the sight of him , grunted tolerantly. "But I expected to take the coach back — and that would have allowed me more time. As it is, I shall walk from London."

"Walk — from London to Liverpool?"

"It's a tedious story. If I tell you, will you explain it to Polly — after I'm gone? You see I expected some money in London. When I left the Pegasus the Captain did not pay me, merely gave me a bill on the ship-owners in London. I went to their office on my way through, thinking to receive six month's wages. They have gone bankrupt."

"What appalling luck. But surely, Father would lend —"

"No," said John fiercely. "You must promise not to tell them until I have left. It is bad enough to turn up like this, still unable to make a definite offer. But I will not be a beggar or borrower into the bargain. This is one way I can economize. I shall have enough difficulty accumulating a sufficient competency to ask Polly to marry me without spending another fortnight's wage on coach fare. But you see why I must leave tomorrow. Mr. Manesty expects me back for duty by July. The ship is to sail in August. And —"

"'Eheu fugaces Postume, Postume
Labuntur anni —' "

murmured Jack.

"I wish I knew Latin," said John, admiring his polished friend. "I'd give a good deal, first to know what that means and secondly to be able to cap it."

"Oh, don't worry," said Jack comfortably. "After all I know not a word of African."

John laughed.

"That scarcely disqualifies you for London society, as my ignorance of Latin does me."

"True. Latin is taken for granted in a gentleman." Jack became suddenly conscious of his tactlessness. "Rot, John. People would sooner listen to those sea yarns of yours than to Latin quips that anyone can make."

"But it is another awkwardness," persisted John, "and Polly must be conscious of the difference."

"Why don't you speak to Polly?" said Jack. "You'll never be comfortable till you do, nor anyone else. Man, it can't be any surprise. You've made it plain to her — and to all the rest of us — since you first came here. Only be a bit cavalier. That's what a girl likes."

"Polly?" said John doubtfully.

"Of course. What are you afraid of? After all, if she turns you down there are other fish in the sea . . ."

"Have you ever been in love, Jack?"

"A dozen times."

"Exactly."

(To be continued.)